

ฤดูใบไม้ผลิของพระราชวังอิชยอน

ฮนฮยิบกลับดอกไม้มี่หล่นลงบนหัวของฉันออกอย่างเบาเมื่อ
 'หากองค์ชายรัชทายาทอายุครบยี่สิบปี ข้าจะสละบัลลังก์แล้วกลับมา
 อยู่ที่นี่'

'อะไรนะ'

'หากข้าสละบัลลังก์แล้วกลับมาอยู่ที่นี่ เจ้าจะมาอยู่กับข้าหรือไม่'

วันเกิดของฉันมาพร้อมกับมวลหมู่ดอกไม้ที่บ้านสระพริ้งแห่งฤดูใบไม้ผลิ
 ฉันตื่นนอนตั้งแต่เช้าตรู่แล้วค่อยๆ ขยับตัวออกจากผ้าห่มเพื่อจะได้
 ไม่รบกวนฮอนที่กำลังหลับใหลอยู่ จากนั้นเดินมานั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้งที่
 อยู่ไม่ห่างจากเตียง แล้วจัดผมเผ้าตัวเองให้เข้าที่เข้าทาง เหตุผลที่ฉัน
 ต้องรีบตื่นแต่เช้าตรู่ ก็เพราะว่าวันเกิดของฉันซึ่งก็คือวันนี้นี้ได้กลายเป็น
 งานเฉลิมฉลองสำหรับทุกคนไปเสียแล้ว

"พระพันปีเพคะ พระพันปี!"

เสียงรีบร้อนของฮุนซังกูเรียกฉันจากด้านนอกของประตู ฉันจึง
 รีบลุกขึ้นเพราะกลัวฮอนจะตื่น

8 พานพบฝ่าบาทในห้วงกาล เล่มพิเศษ

"อ๊วย!"

แต่แขนทั้งสองของฮันที่ดึงเอวฉันจากทางด้านหลังก็ทำให้ร่างของฉัน
ทรุดลงไปนั่งบนเตียงอีกครั้ง พอหันกลับไปมองก็พบว่าฮันกำลังมองฉัน
ด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความขี้เล่น

"ทรงตื่นจากบรรทมตั้งแต่เมื่อใดเพคะ"

"ข้าตื่นตั้งแต่ตอนที่พระพันปีฮ่องออกจกผ้าห่มราวกับลูกแมวแล้ว"

"เหลือเกินเชียว"

ฮันดึงตัวฉันเข้าไปกอด แล้วกระซิบที่ข้างหูด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน
"จะไปไหนรี"

"วันนี้เป็นวันเกิดของหม่อมฉันนะเพคะ"

"แล้วอย่างไรรี"

"มีงานมากมายที่รอให้หม่อมฉันไปจัดการเพคะ ปล่อยให้พวกนางใน
จัดการกันเองอาจจะไม่เรียบร้อย...อ๊วย!"

ยังไม่ทันที่ฉันจะพูดจบ เขาก็ดึงให้ฉันล้มนอนบนพูก จากนั้นก็
นอนทับร่างของฉันเอาไว้

"ฝ่าบาท! นี่มันเช้าแล้วนะเพคะ"

ฉันหันหน้าอกของเขา แต่เขากลับไม่ขยับและซุกหน้าลงกับไหล่ของฉัน

"งานต่างๆ ก็ให้อุ่นซังกุงดูแลไปสิ เจ้าพาอุนซังกุงมายังพระราชวัง
อิชยอนเพื่อทำงานพวกนี้มิใช่รี"

"อุนซังกุงเองก็ยุ่งจนมือเป็นระวิงแล้วเพคะ และตอนนี้แขกเหรื่อก็เริ่ม
มากันแล้วด้วย..."

ระหว่างนั้นประตูก็ถูกเปิดออก

"เสด็จพ่อ!"

"เสด็จแม่!"

แต่ฮันกลับไม่ตกใจเลยสักนิด เขาเพียงแค่ขยับตัวนั่งด้วยสีหน้าที่

ราบเรียบ ส่วนฉันรีบลุกขึ้นมานั่งข้างๆ เขาพร้อมจัดเสื่อผ้าให้เข้าที่
 เด็กสองคนที่วิ่งพรวดพราดเข้ามาคือฮวังกับคัม องค์หญิงฝาแฝดผู้ที่ไม่
 เกรงกลัวทั้งฮนอดีตพระราชารู้สละราชบัลลังก์ และไม่เกรงกลัวทั้งลี้จิ
 พระราชาองค์ปัจจุบันแห่งโชซอนผู้เป็นพี่น้องต่างแม่ด้วย
 "อะแฮ่ม!"

พอฮนส่งเสียงกระแอมออกมา องค์หญิงทั้งสองก็วิ่งเข้าไปอยู่ใน
 อ้อมกอดของเขา

"เอ่อ...ขอประทานอภัยเพคะ ฝ่าบาท พระพันปี หม่อม...หม่อมฉัน
 ไม่สามารถตัดทานองค์หญิงได้เพคะ"

ลี้ซังกูหรือมียองรีบเข้ามาหมอบขอโทษ ฉันจึงบอกว่าไม่เป็นไรแล้ว
 ทำมือให้นางออกไป

มียองรับหน้าที่ดูแลองค์หญิงฝาแฝด ส่วนอุณจีรับหน้าที่ดูแล
 ความเรียบร้อยของพระราชวังฮึฮยอนแห่งนี้

หลังจากนั้นอุณซังกูหรืออุณจีที่นั่งอยู่หน้าประตูก็เอ๋ยขึ้นมา

"พระพันปีทรงรับหน่อขณะเพคะ องค์ชายของซังกูกับองค์ชายนียงยาง
 ไกล่เสด็จมาถึงแล้วเพคะ"

"ใกล้มาถึงแล้วรี!"

คำพูดนั้นทำให้องค์หญิงฝาแฝดเงยหน้าขึ้นพร้อมกัน

"เสด็จอายุองซังกู..."

"เสด็จพี่น้องยาง..."

องค์หญิงฝาแฝดหัวเราะลั่นก่อนจะวิ่งออกไปจากห้องโดยมี
 เสียงตะโกนอันน่าสงสารของมียองไล่ตามหลังไป

ฮนและฉันปล่อยให้ลูกๆ ได้ทำอะไรตามใจชอบ ดังนั้นฮวังกับคัมจึง
 ห่างไกลจากคำว่า 'องค์หญิง' มากทีเดียว ในปกติของโชซอนนั้น หากเด็กหญิง
 อายุครบสิบสองปีจะต้องเข้าพิธีแต่งงานแล้วออกจากบ้าน ฉันจึงอยากให้

ลูกๆ วิ่งเล่นอย่างอิสระจนกว่าจะถึงเวลานั้น ฮนเองก็ไม่คัดค้าน เพราะเขาชอบเสียงหัวเราะอันสดใสของลูกสาวทั้งสองคนมาก

ระหว่างที่นางในเข้ามาจัดการกับที่นอน เราสองสามีภรรยา ก็ไปล้างหน้าล้างตาและเปลี่ยนเสื้อผ้า

หลังออกมาจากพระราชวังซังต็อก ฉันก็ไม่ได้สวมวิกในชีวิตประจำวัน จะสวมเฉพาะในวันที่มีพิธีเท่านั้น

ยามนี้ฮนซึ่งกุงกำลังช่วยฉันใส่วิก และทันทีที่ฉันทำหน้านิ้วคือขมวดกับน้ำหนักของวิก ฮนที่เปลี่ยนชุดเสร็จเรียบร้อยก็หัวเราะคิกคัก

"พระพันปี เจ้าลืมหูลืมตาที่เคยพูดในวันที่ย่อออกมาจากพระราชวังซังต็อกแล้วรี"

"ไม่เพคะ หม่อมฉันไม่มีทางลืมหูลืมเด็ดขาด หม่อมฉันกล่าวเอาไว้ว่า หม่อมฉันจะไม่สวมวิกอีกเด็ดขาดเพคะ"

"แต่วันนี้เจ้ากลับสวมวิกบนหัว"

"หม่อมฉันทำเพื่อรักษามารยาทนะเพคะ"

"เจ้ากลายเป็นพระพันปีแล้วจริงๆ สินะ นางในที่ข้าเคยรู้จักเมื่อนานมาแล้วไปอยู่ที่ใดกัน"

"ก็อยู่ตรงนี้อย่างไรเล่าเพคะ"

ฉันขีดหน้าขึ้นด้วยความมั่นใจขณะพูด แต่ทันใดนั้นน้ำหนักของวิกก็ทำให้ฉันเสียสมดุล ฮนจึงรีบยื่นมือมาจับวิกบนหัวฉันเอาไว้ จากนั้นก็ค่อยๆ เลื่อนใบหน้าเข้ามาใกล้แก้มของฉัน นางในวัยแรกรุ่นต่างพากันร้องอุทานเบาๆ และเบือนหน้าหนี

ฮนกระซิบที่ข้างหูฉันแผ่วเบา

"คยองมิน ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานสักเพียงใด เจ้าก็ยังคงเป็นคยองมินผู้น่ารักคนเดิม"

เสื่อถูกปูเอาไว้ที่สวนด้านหน้าบริเวณประตูใหญ่ของพระราชวังอียซอน เหล่าซังกุงและนางในที่มาจากห้องเครื่องของพระราชวังซังต็อกพากัน เดินไปมาอย่างขยันขันแข็งตั้งแต่เช้ามืดเพื่อเตรียมอาหารเลิศรสสำหรับ งานเลี้ยง ส่วนนางในอีกกลุ่มกำลังแจกจ่ายขนมให้กับบรรดาราษฏรที่พากัน มายืนรออยู่ที่ด้านนอกประตู ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นความคิดของฉัน

ในวันเกิดของพระพันปีนั้น ส่วนใหญ่จะจัดงานเลี้ยงและเชิญเฉพาะ เชื้อพระวงศ์สายตรงกับพวกขุนนางระดับสูงเท่านั้น แต่ตั้งแต่ปีที่แล้ว เป็นต้นมา ฉันเชิญบรรดาคณะเก่าคนแก่ในโซซอนมาร่วมงานเลี้ยง และ ทำขนมแจกราษฎรด้วย

"พระพันปีเพคะ"

ซังกุงและนางในพากันทำความเคารพเมื่อเห็นฉันออกมาเดินดู ความเรียบร้อยของการจัดเตรียมอาหาร ฉันชิมอาหารและเอ่ยชมฝีมือ การทำอาหารของคนทำ ระวังนั้นเององค์หญิงฝาแฝดที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็ใช้มือหยิบอาหารขึ้นมากิน

"องค์หญิง พวกเจ้าทำตัวราวกับนกกระจอกจิกอาหารเลยนะ"

ฉันพูดต่าหนิเพื่อให้พวกนางนึกถึงสายตาของคนอื่นที่อยู่รอบๆ แต่ พวกนางกลับยังไม่หยุดหยิบอาหารใส่ปาก

"เอ๊ะ?"

ลู่ๆ องค์หญิงฝาแฝดก็อุทานออกมาพร้อมกัน แล้ววิ่งไปยังประตูใหญ่ อย่างดีใจ คนที่กำลังลงมาจากรถม้าก็คือองค์ชายของซังและองค์ชายหนึ่งยาง หรือลีจิง

"เสด็จอายุของซัง!"

"เสด็จพี่! เสด็จอา!"

"สบายดีหรือไม่" องค์ชายของซังเอ่ยถามทั้งสองพร้อมยิ้มกว้าง

"เพคะ!"

องค์หญิงฝาแฝดอายุห้าขวบเข้ากันได้ดีมากกับองค์ชายของซึ่งผู้เป็นอาที่อายุสิบสามปี ทันทีที่องค์ชายของซึ่งหยิบตุ๊กตาผ้าไหมออกมาจากเสื้อฮั้วก็รีบคว้าตุ๊กตาตัวนั้นอย่างรวดเร็ว

"ช้าด้วย! ช้าด้วยเพคะ!"

คัมกระโดดไปมาราวกับไม่ยอม องค์ชายของซึ่งจึงอมยิ้มแล้วหยิบตุ๊กตาอีกตัวมาจากซึ่งกึ่งที่ด้านหลัง

"โอ้โห!" คัมรีบตุ๊กตาไปอย่างตื่นเต้นแล้วหัวเราะคิกคัก

"พระพันปีอินมกทรงสบายดีหรือเพคะ" ฉันทเอยถามเขา

"ช่วงนี้ท่านแม่ค่อนข้างยุ่งกับการตั้งครมภ์ของท่านพี่จอมย่องพะยะคะ"

ถึงตอนนี้อ้องค์ชายของซึ่งจะยังไม่โตเป็นหนุ่มดี แต่คำตอบของเขาช่างสง่างามเหลือเกิน

ระหว่างนั้นองค์ชายหนึ่งยางก็ได้เอ่ยขึ้น "หม่อมฉันได้ยินมาว่าพระมเหสีก็ทรงใกล้คลอดแล้ว เท่ากับว่ากำลังจะมีงานมงคลติดๆ กันเลยนะพะยะคะ"

ฉันทเอยยิ้มพลางกล่าว "ใช่แล้ว ดังนั้นข้าจึงบอกไม่ให้พระมเหสีมาที่พระราชวังอี่ฮยอน"

"แล้วฝ่าบาทจะเสด็จมาด้วยหรือไม่พะยะคะ"

"มีแค่ฝ่าบาทพระองค์เดียวที่เสด็จมาร่วมงานในครั้งนี้นี้ ว่าแต่ท่านแม่สบายดีหรือไม่"

"สบายดีพะยะคะ แต่อย่างที่พระพันปีทรงทราบช่วงนี้ยังอยู่ในช่วงไว้ทุกข์..."

ฉันทพยักหน้าแทนการตอบ

"ไปกันเถอะ!"

เมื่อองค์หญิงฝาแฝดตั้งมือองค์ชายของซึ่งเดินหายเข้าไปด้านในจงที่เหลืออยู่กับฉันทเอยเพียงลำพังก็ขยับเข้ามาใกล้แล้วเอ่ยถามฉันท

"องค์ชายใหญ่ยังอยู่ที่อาณาจักรหมิงหรือพะยะคะ"

องค์ชายใหญ่ที่เขาพูดหมายถึงมย์อึง ต้นปีที่ผ่านมามย์อึงเดินทางไปยังอาณาจักรหมิงพร้อมคณะทูต ซึ่งการส่งทูตไปครั้งนี้เป็นการส่งทูตไปครั้งแรกหลังจากลี้จี้ขึ้นครองราชย์

"หลังจากเดินทางถึงอาณาจักรหมิงแล้ว ข้าก็ยังไม่ได้ข่าวคราวใดๆ เลย ตั้งแต่มย์อึงทูตได้ เขาก็ดูมีพรสวรรค์เรื่องการทูตเป็นอย่างมาก เขาไม่ใช่แค่เด็กน้อยที่ออกเดินทางไปดูโลกกว้าง แต่เขาออกเดินทางไปทำการทูต ตอนนี้อยู่หวังเพียงให้เขากลับมาอย่างปลอดภัย"

"องค์ชายใหญ่จะต้องกลับมาอย่างปลอดภัยแน่นอนพะยะคะ"

ขณะที่ส่งมย์อึงมอบอุ้มให้ฉัน ขบวนเสด็จของพระราชาลี้จี้ที่เดินทางมาจากพระราชวังซังต้อก็มาถึง จงและฉันจึงพากันเดินออกไปต้อนรับ

ลี้จี้ลงมาจากหลังม้าแล้วมย์อึงรับการเคารพจากจง ก่อนจะเดินมาทางฉัน

"เสด็จแม่"

"ฝ่าบาท" ฉันยิ้มทักทาย

"โชคดีมากที่หม่อมฉันไม่ได้มาสาย ว่าแต่องค์ชายของซังยังไม่มาหรือพะยะคะ"

"ถูกสององค์หญิงแก่นแก้วของฝ่าบาทลากตัวไปแล้วเพคะ"

ลี้จี้หัวเราะเสียงดังลั่นราวกับจินตนาการเรื่องนี้เอาไว้แล้ว

"ว่าแต่เสด็จแม่ทรงทราบหรือไม่พะยะคะว่าของขวัญวันเกิดที่หม่อมฉันนำมาถวายเสด็จแม่ในวันนี้คืออะไร"

"อะไรหรือเพคะ"

"เป็นของขวัญที่ดีที่สุดที่บุตรดาของขวัญที่เสด็จแม่จะได้รับในวันนี้เลยพะยะคะ"

ฉันเอียงคออย่างสงสัย แต่แล้วทันใดนั้นเอง เสียงเรียกที่คุ้นเคยก็ดังขึ้น

"เสด็จแม่!"

จู่ๆ ทหารองครักษ์นายหนึ่งที่มาพร้อมกับลีจี้ก็ถอดหมวกออก แล้วตะโกนขึ้นมา ฉันจึงเบิกตากว้างเพราะจำได้ว่าเจ้าของเสียงนั้นคือใคร "มียิ่ง!"

"หม่อมฉันเองพะยะค่ะ" มียิ่งที่สวมชุดทหารองครักษ์เดินเร็วๆ เข้ามาทำความเคารพฉันโดยไม่สนใจสายตาของคนรอบข้าง

"เสด็จแม่ทรงเป็นอย่างไรบ้างพะยะค่ะ"

"ลูกกลับมาตั้งแต่เมื่อใดกัน"

"หม่อมฉันเร่งเดินทางกลับมาให้ทันวันเกิดของเสด็จแม่พะยะค่ะ พอเข้าประตูเมืองมาเมื่อเช้ามีด หม่อมฉันก็ไปเข้าเฝ้าฝ่าบาทก่อน แล้วจึงมาที่นี่พะยะค่ะ"

"เจ้าลูกคนนี่"

ตอนนี้มียิ่งอายุสิบห้าปีแล้ว มองภายนอกดูเติบโตใหญ่เป็นชายหนุ่ม สง่างาม แต่ฉันกลับรู้สึกว่าเขายังเป็นเด็กน้อยผู้ขี้เล่นอยู่เลย ฉันจับมือของมียิ่งแล้วลูบไปมา

"สบายดีหรือไม่ เรื่องอาหารการกินเป็นอย่างไรบ้าง นอนหลับดีหรือเปล่า"

"ลูกกินอิ่มนอนหลับ และได้กลับมาอย่างปลอดภัยทุกประการ พะยะค่ะ ที่สำคัญลูกยังสูงขึ้นอีกด้วย จะสูงทันฝ่าบาทแล้วด้วยพะยะค่ะ"

คำพูดนี้ทำให้ลีจี้ตบไหล่มียิ่งเบาๆ แล้วหัวเราะ

"มียิ่ง!"

"เสด็จพ่อ!"

ทันทีที่ฉันออกมาข้างนอก มียิ่งก็รีบวิ่งเข้าไปทำความเคารพแล้วเล่าเรื่องราวของการเดินทางให้ฉันฟังอย่างตื่นเต้น ตอนที่มียิ่งอายุเท่ากับ ฮวังและคัมในตอนนั้นนั้น เขาพูดไม่ได้ บางทีถ้าตอนนั้นมียิ่งพูดได้ เขาคงจะเป็นเด็กที่พูดเจ๋อยแจ๋วยิ่งกว่าน้องสาวฝาแฝดเสียอีก

"ตั้งแต่พูดได้ก็พูดเก่งเหลือเกินนะ"

ระหว่างนั้นลี้จี้ก็พูดเสริมขึ้นมา "เสด็จพ่อเองก็เคยตรัสว่าองค์ชายใหญ่ มีวาทศิลป์เหมือนเสด็จแม่เลยพะยะค่ะ"

ฉันส่ายหน้าปฏิเสธอย่างเขินอาย แต่ทั้งลี้จี้และจงต่างก็ยิ้มให้กัน แล้วพยักหน้าเห็นด้วย

"อ๊ะ! เกือบลืมไปเลย!"

หลังจากคุยกับฮนอยู่พักใหญ่ มียิ่งก็หันมายกกล่องต่างๆ มากมาย ที่ชนกลับมาด้วย

"เสด็จพ่อ หม่อมฉันมีอะไรให้ดูพะยะค่ะ"

มียิ่งสนุกสนานกับการหยิบสิ่งของต่างๆ ที่ได้มาจากอาณาจักรหมิง ออกมาอวดฮน พลังหันไปร้องเรียกลี้จี้

"ฝ่าบาท! มาทอดพระเนตรพร้อมๆ กันสิพะยะค่ะ"

ลี้จี้จึงพยักหน้าแล้วหันมาทางฉัน "คงจะอยากอวดของที่ได้มาจากอาณาจักรหมิงเต็มแก่ หม่อมฉันขอตัวไปดูก่อนนะพะยะค่ะ เสด็จแม่"

"เชิญเพคะ"

แล้วลี้จี้ก็เดินไปทางมียิ่งและฮน ฉันเฝ้ามองแผ่นหลังของสามพ่อลูก แล้วรู้สึกกังวลขึ้นมา เพราะยุคนี้ไม่ใช่ยุคสมัยที่ควรจะมีสิ่งของเครื่องใช้ทันสมัยเช่นนี้ ฉันรู้สึกว่ามันเร็วกว่าประวัติศาสตร์ที่ฉันรู้มาเกือบร้อยปีที่เดียว

"ทรงเป็นกังวลเรื่องอะไรหรือพะยะค่ะ"

จงเอ่ยถามเมื่อสังเกตเห็นสีหน้าที่เป็นกังวลของฉัน แต่ฉันกลับส่ายหน้าแล้วฝืนยิ้มออกไป

"ช่วงนี้ชีวิตขำมีแต่เรื่องดีๆ ไม่จำเป็นต้องคิดกังวลเรื่องไร้สาระหรอก"

"พระพันปี" จงหยุดยิ้มก่อนจะพูดต่อ "คนเราควรจะมีความสุขกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นตรงหน้า เพราะชีวิตมันแสนสั้นเกินกว่าจะเป็น

กังวลใจกับเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้นนะพะยะคะ"

จงกลายเป็นผู้ใหญ่ที่สามารถคิดอย่างนี้ได้ตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ
ฉันเลี้ยงเขามาตั้งแต่ยังเป็นเด็กน้อย จนตอนนี้เขาเติบโตจนสามารถบอก
ฉันได้ว่าความสุขของชีวิตคืออะไรแล้วหรือ

เวลาช่างผ่านไปไวเสียดจริง...

"ขอบใจนะ จง"

นานแล้วที่ฉันไม่ได้เรียกชื่อนี้ เขาจึงพยักหน้าเบาๆ ให้ฉันพลง
แย้มยิ้มบาง

ต้นสาลีที่ออกดอกสีขาวสะพรั่งเต็มต้นเรียงรายอยู่ตามแนวกำแพง
พระราชวังอียิปอน ฉันเดินเลาะริมกำแพงเพียงลำพังพลงนึกถึงครั้งแรก
ที่เคยมาที่นี่กับฮอน

'หากองค์ชายรัชทายาทอายุครบยี่สิบปี ข้าจะสละบัลลังก์แล้วกลับมา
อยู่ที่นี่'

เขารักษาสัญญาที่ให้ไว้กับฉัน หลังจากที่พระมเหสีของเขาป่วยจน
เสียชีวิต เขาก็แต่งตั้งให้ฉันขึ้นเป็นพระมเหสี และพอสี่ปีอายุครบยี่สิบปี
เขาก็สละราชบัลลังก์ให้แก่สี่ปีแล้วแต่งตั้งให้ฉันเป็นพระพันปี ก่อนจะ
ย้ายกลับมาอยู่ที่พระราชวังอียิปอนด้วยกัน

แต่ลึกๆ แล้วฉันต้องอยู่ท่ามกลางความกังวลมากมาย ทั้งเรื่องการ
เสียชีวิตของพระมเหสี การที่ฉันได้รับตำแหน่งพระมเหสีคนใหม่ การที่สี่ปี
ได้เป็นพระราชินี จนไปถึงเรื่องฮอนที่เป็นอดีตพระราชินีย้ายมาอยู่ที่พระราชวัง
อียิปอน... ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนต่างจากประวัติศาสตร์ที่ฉันรู้มา
อย่างสิ้นเชิง ฉันลองย้อนถามตัวเองหลายต่อหลายครั้งว่าการเปลี่ยนแปลงนี้
มันถูกต้องแล้วจริงๆ หรือ แต่ฉันก็หาคำตอบให้กับคำถามนั้นไม่ได้

คำตอบอยู่ในอนาคตอันไกลโพ้นที่ฉันไม่สามารถสัมผัสหรือมองเห็นได้

ฉันหยุดมองดอกสาส์แล้วจมอยู่ในความคิดอีกครั้ง แต่ละวันในพระราชวังอิชยอนที่ได้อยู่กับฮนและองค์หญิงทั้งสองนั้นทำให้ฉันมีความสุขมาก หากความสุขที่ฉันรู้สึกได้ในตอนนี้ดำเนินต่อไปเรื่อยๆ แล้วคำตอบของอนาคตจะเป็นอย่างไร

ฝ่ามืออันอบอุ่นเอื้อมมาจับมือของฉัน ความรู้สึกอันคุ้นเคยทำให้ฉันยิ้มแล้วหันกลับไปมอง

ฮนกำลังยิ้มให้ฉัน "เจ้าอยู่ตรงนี่เองรี"

"ฝ่าบาท เมื่อครู่ยังประทับอยู่กับมยองนี่เพคะ"

"ใช่ มยองนำสิ่งของจากอาณาจักรหมิงมาอวดไม่หยุดเลย" ฮนขยับเข้ามาใกล้ฉันพลางเอ่ย

"ฝ่าบาทเสด็จออกมาเช่นนี้หมายความว่าไม่มีสิ่งของชิ้นไหนที่ฝ่าบาทสนพระทัยหรือเพคะ"

"มี แต่ข้าสนใจเจ้ามากกว่า วันนี้คือวันเกิดของเจ้า เหตุใดจึงมาอยู่ตรงนี้คนเดียวเล่า"

"หม่อมฉันแค่ออกมาเดินเล่นเพคะ"

"คยองมิน เจ้ามีความสุขหรือไม่"

ฉันยิ้มกว้างแล้วตอบออกมาอย่างไม่ลังเลใจใดๆ "เพคะ มากเลยละเพคะ"

สายลมแห่งฤดูใบไม้ผลิที่พัดมาทำให้กลิ่นดอกสาส์ปลิวไปทั่วราวกับฝนดอกไม้ ฉันเงยหน้ามองท้องฟ้าสีครามที่อยู่เหนือพระราชวังอิชยอน

โซซอนในปี 1618

พระราชวังอิชยอนขององค์ชายควังแฮ อดีตพระราชอาฎุภคกลุ่มไปด้วยกลิ่นอายแห่งความสงบและความสุข

ความทุกข์ใจในวันสุดท้ายของปี

ฉันจึงได้แต่มองมียองจนหลับตา
รู้สึกเศร้ามากที่พ่อลูกไม่ได้ทักทายกัน...
'ข้าไม่รู้ว่าเจ้าสนิทกับมียอง'
'มียองเป็นเด็กน่ารัก ข้าก็เลยชอบอยู่ใกล้ๆ'
'เช่นนั้นรี แต่ดูเหมือนมียองจะไม่ชอบข้าเอาเสียเลย'

วันสุดท้ายของปี 1607 พระเจ้าซอนโจครองราชย์ปีที่ 40

"ฮน"

น้ำเสียงอันคุ้นหูที่เต็มไปด้วยความคิดถึงดังแว่วอยู่ในโสตประสาท

"ฮน ตีนลิ"

เสียงกระซิบเจือหัวเราะนั้นช่างละมุนและอ่อนหวานมาก

"ฮน"

เมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อตัวเองเป็นครั้งที่สาม ฮนจึงลืมตาตื่นขึ้นมา
ภายใต้แสงแดดระยิบระยับที่สาดส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา มีสตรีผู้หนึ่งกำลัง
ยื่นสิ่งยืมมาให้ เขาจึงยืมแล้วยื่นมือไปหาพร้อมเอื้อมเอ่ยออกมา

"คยองมิน..."

แต่คยองมินกลับสลายหายไปพร้อมกับแสงแดดยามเช้าก่อนที่มือของเขาจะทันได้สัมผัส

เขาไม่ได้รู้สึกสับสนกับภาพอันน่าตกใจที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในชีวิตจริงกับว่าเขาค้นเจอกับเรื่องแบบนี้เป็นอย่างดี เขายิ้มชมชื่นพลางชักมือที่ยื่นออกไปกลับมา แล้วตอนนั้นน้ำเสียงของคนสองคนที่คุ้นเคยก็ดังแว่วมาจากด้านนอก เสียงพระชายาของเขากับพัคซังกุงแห่งตำหนักองค์ชายรัชทายาทนั่นเอง

"องค์ชายรัชทายาทละ"

"ยังไม่ตื่นจากบรรทมเลยเพคะ"

คำตอบของพัคซังกุงทำให้พระชายาถอนหายใจยาวออกมา

ปีที่แล้วพระมเหสีอินมุกซึ่งเป็นพระมเหสีองค์ที่สองของพระเจ้าซอนโจ ประสูติพระโอรสนามว่า 'องค์ชายยองซัง' เขาจึงกลายเป็นองค์ชายผู้มีสถานะที่จะได้สืบราชบัลลังก์ พระเจ้าซอนโจนั้นมีพระโอรสมากมายจากบรรดาสนม แต่องค์ชายยองซังเป็นพระโอรสเพียงหนึ่งเดียวจากพระมเหสี ดังนั้นพระเจ้าซอนโจจึงโปรดปรานองค์ชายยองซังเป็นพิเศษ

ยิ่งความโปรดปรานของพระเจ้าซอนโจที่มีต่อองค์ชายยองซังมีมากเท่าไร ราชสำนักก็ยิ่งถูกแบ่งแยกออกเป็นสองฝ่ายอย่างชัดเจน นั่นก็คือฝ่ายเหนือใหญ่ที่สนับสนุนฮอนซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นองค์ชายรัชทายาทอยู่กับฝ่ายเหนือเล็กที่สนับสนุนองค์ชายยองซัง และในช่วงนี้พระเจ้าซอนโจทรงมีพระประสงค์อย่างแรงกล้าที่จะแต่งตั้งผู้นำของฝ่ายเหนือเล็กขึ้นเป็นอัครมหาเสนาบดี จึงเท่ากับว่าพระเจ้าซอนโจทรงกำลังมีพระประสงค์ที่จะแต่งตั้งตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทขึ้นใหม่

แต่ในขณะที่ราชสำนักกำลังโกลาหลเป็นอย่างมาก ฮอนซึ่งเป็นองค์ชาย

รัชทายาทกลับเอาแต่เก็บตัวเงียบอยู่ในตำหนักของตัวเอง เขาพยายามจะไม่ให้ตัวเองเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับบรรยากาศของราชสำนักด้วยการระมัดระวังทั้งการกระทำและคำพูด แต่แล้วก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้เขาตระหนักได้ว่าการพยายามเก็บตัวเงียบนั้นเป็นเรื่องที่ไร้ประโยชน์

หลายวันก่อน ฮนไปเข้าเฝ้าพระเจ้าซอนโจแต่เข้าเหมือนชนปกติ แต่พระเจ้าซอนโจไม่ทรงยอมให้เขาเข้าเฝ้า ข้าพระเจ้าซอนโจยังตรัสด้วยการที่องค์ชายรัชทายาทที่ไม่ได้รับการยอมรับจากอาณาจักรหมิงมาขอเข้าเฝ้านั้นถือเป็นเรื่องไร้มารยาท ซึ่งการที่พระเจ้าซอนโจแสดงออกอย่างเปิดเผยว่าไม่ยอมรับฮนเป็นองค์ชายรัชทายาทก็เพื่อสร้างความมั่นใจขึ้นภายในราชสำนักว่าต้องการจะเปลี่ยนตัวองค์ชายรัชทายาท ทั้งที่รู้ความในใจของพระเจ้าซอนโจผู้เป็นพ่อ แต่ฮนก็ไม่มีทางเลือกใดๆ เขาจึงคุกเข่าอยู่หน้าตำหนักพระเจ้าซอนโจ

ฤดูหนาวปีนั้น อากาศหนาวจนจับขี้หวี่ หลังจากที่ถูกคุกเข่าอยู่บนพื้นที่เย็นเฉียบตลอดทั้งวัน สุดท้ายฮนก็อาเจียนออกมาเป็นเลือดและล้มลง แต่ทั้งที่เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นที่หน้าตำหนักของตัวเอง พระเจ้าซอนโจก็ยังคงไม่สนใจ

"เปิดประตูเจียบๆ นะ"

"เพคะพระชายา"

เสียงเปิดประตูทำให้ฮนขยับตัวลุกขึ้นหนึ่ง

"พักผ่อนต่ออีกหน่อยเถิดเพคะ"

ฮนส่ายหน้า "ข้าจะไปเข้าเฝ้าเสด็จพ่อ"

"ตอนนี้ต้องพักผ่อนนะเพคะ หากร่างกายดีขึ้นแล้วค่อย..."

"ผ่านมานานเพียงใดแล้ว" อีกฝ่ายยังพูดไม่ทันจบ ฮนก็พูดขัดขึ้น

"ว่าอย่างไรนะเพคะ"

"ข้าหลับไปนานเพียงใด"

"สองวันเพคะ"

"สองวันอย่างนั้นรี" ฮนส่ายหน้าอย่างแรงแล้วพยายามลุกขึ้น แต่แล้วร่างกายก็เซจนพระชายาต้องรีบเข้ามาประคอง

"หมอลวงได้ทุลให้ฝ่าบาททรงทราบเรื่องอาการขององค์ชายแล้วนะเพคะ ดั่งนั้นองค์ชายวางใจแล้วพักผ่อนให้หายดีเถิดเพคะ"

"ข้าทำเช่นนั้นไม่ได้ แม้จะต้องหมดลมหายใจ ข้าก็ต้องไปแสดงความจงรักภักดีให้เสด็จพ่อได้เห็น"

หลังจากแต่งตัวเสร็จเรียบร้อย ฮนก็ปฏิเสธคำพูดของพระชายาที่จะให้หนึ่งเกี่ยวไป เขารีบสวาท่าเดินไปที่ตำหนักของพระเจ้าซอนโจทันที

ด้วยอากาศที่ยังคงหนาวเหน็บและสภาพร่างกายที่ยังไม่หายเป็นปกติ เขาจึงเฝ้าอยู่ตลอดเวลา และทุกครั้งที่เขาจะรู้สึกเจ็บปวดราวกับมีใครเอามีดมากรีดที่ลำคอ อีกทั้งยังรู้สึกเวียนทุกครั้งที่กำลังก้าวเท้า แต่อาการทั้งหมดนี้ไม่ได้ทำให้เขากระอักกระอ่วนเท่ากับสายตาของพวกนางในที่นั่งจับจ้องเขาตลอดทาง พวกนางคงรู้เรื่องที่เกิดขึ้นหน้าตำหนักของพระเจ้าซอนโจเมื่อสองวันก่อนแล้วสินะ

"ข้ามาขอเข้าเฝ้าเสด็จพ่อ"

ฮนเอ่ยกับขันทีทันทีที่เดินมาถึงหน้าตำหนักของพระเจ้าซอนโจ แต่ขันทีได้แต่มองโดยไม่ปรึปากพูดอะไรออกมาเลย ซึ่งฮนรู้สาเหตุนั้นดี

ระหว่างนั้นเสียงหัวเราะของพระเจ้าซอนโจก็ดังแว่วออกมาจากภายในตำหนัก

"ถูกต้องๆ อย่างนั้นละ เจ้ามานี่เร็ว มาหาข้าเร็วเข้า!"

องค์ชายของซังอยู่ในวัยที่กำลังหัดเดิน คงจะดูน่ารักน่าซึ้งเป็นอย่างมาก ดั่งนั้นสภาพของฮนที่นอนป่วยไม่ได้สติอยู่สองวันจึงไม่เป็นที่น่าสนใจสำหรับพระเจ้าซอนโจเลยแม้แต่น้อย

ฮนเงี่ยหูฟังเสียงที่ดังมาจากด้านในตำหนักพลางหลับตาลง พอสงบใจ และตั้งสติได้ เขาก็ลืมตาขึ้น

"ข้าจะเข้าเฝ้าเสด็จพ่อ" ฮนเอ่ยปากอีกครั้ง

ชั้นที่จึงทำท่าลงเลใจอยู่ชั่วครู่ก่อนจะตะโกนออกไป "ฝ่าบาท องค์ชายรัชทายาทเสด็จพะยะค่ะ"

เสียงหัวเราะหยุดลงทันที จากนั้นก็ตามด้วยเสียงตอบกลับของพระเจ้าซอนโจที่ดังมาจากด้านใน

"ข้าฝากบอกองค์ชายรัชทายาทด้วยว่าองค์ชายรัชทายาทยังไม่แข็งแรงนัก ให้กลับไปพักผ่อนก่อน เรื่องเข้าเฝ้าเอาไว้อีกมาวันหลัง"

องค์ชายของซังทำให้วันนี้พระเจ้าซอนโจอารมณ์ดียิ่ง คนที่เบาใจมากที่สุดกับปฏิกริยานี้ของพระเจ้าซอนโจก็คือชั้นที่

"องค์รัชทายาท ฝ่าบาท..."

"ข้ารู้แล้ว"

ฮนก้าวเท้าที่หนักอึ้งพาร่างกายที่ไม่แข็งแรงกลับตำหนักโดยมีเสียงหัวเราะของพระเจ้าซอนโจที่มีให้องค์ชายของซังดังไล่ตามหลังมา แต่ทันทีที่ลมหนาวพัดวูบเข้ามา ฮนก็รู้สึกวิงเวียนจนเดินเซไปเล็กน้อย

ชั้นที่ชเวที่ติดตามอยู่ห่างๆ มาโดยตลอดจึงรีบวิ่งเข้าไปประคอง หากข้าอีกนิด ร่างของฮนอาจจะล้มไปกองอยู่กับบันไดของตำหนักพระเจ้าซอนโจแล้ว

"ให้หม่อมฉันไปเอาเกี่ยวมาหรือไม่พะยะค่ะ"

"ไม่ต้อง"

ฮนพลิกชั้นที่ชเวออก แล้วก้าวเดินต่อไปอย่างช้าๆ แต่เดินไปได้ไม่นานก็ต้องหยุดอีกครั้งเพราะหิมะเริ่มโปรยปรายหนักขึ้น

"องค์ชายรัชทายาท..."

ชั้นที่ชเวเอ่ยเรียกด้วยน้ำเสียงเป็นกังวลเพราะกลัวว่าหากอยู่ข้างนอก

ท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บแบบนี้หนาว ร่างกายของอีกฝ่ายจะรับไม่ไหว

"ที่เซจู... มีหิมะตกเหมือนที่นี่หรือไม่"

คำถามนั้นทำให้ชั้นที่ซเวลลำบากใจอยู่สักพัก เพราะเขารู้ความหมายที่อยู่ในคำถามนั้นดี มันเป็นคำถามที่ฮนเคยถามซ้ำไปซ้ำมาตั้งแต่ฤดูหนาวเมื่อหลายปีก่อน และยังถามมาจนถึงปีนี้

"เซจูอยู่ทางใต้ อากาศจึงหนาวเย็นน้อยกว่าที่นี่พะยะค่ะ"

"เช่นนั้นรี..." ฮนพึมพำอย่างไร้เรี่ยวแรง

ชั้นที่ซเวลคิดว่าคำตอบที่ฮนอยากรู้ไม่ใช่เรื่องที่ว่าเขาจะมีหิมะตกหรือไม่

"องค์ชาย"

พระชายาเดินใกล้เข้ามาพร้อมเกี้ยว นางสั่งให้วางเกี้ยวลงตรงหน้าฮน แล้วชวนให้ฮนนั่งเกี้ยวกลับตำหนักองค์ชายรัชทายาท แต่ฮนปฏิเสธ

"ข้าจะเดินกลับเอง"

"องค์ชายเพคะ ขึ้นเกี้ยวเถิดเพคะ"

แต่แล้วก็ได้ยินเสียงแหลมสูงของสตรีผู้หนึ่งตั้งขึ้นมาจากด้านหลังของฮน

"ตายจริง! นั่นองค์ชายรัชทายาทใช่หรือไม่เพคะ"

การปรากฏตัวของพระสนมอินบินทำให้สีหน้าของพระชายาแปรเปลี่ยนเป็นเย็นชาในทันที พอฮนทำความเคารพพระสนมอินบินอย่างนอบน้อม สตรีผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ด้านหลังพระสนมอินบินก็ทำความเคารพฮน นางคือพระชายาขององค์ชายจองวอนที่เข้ามาในวังพร้อมลูกชาย

หลังจากที่องค์ชายยองซังเกิด ความสนใจของพระเจ้าซอนโจที่มีต่อหลานๆ ก็ลดน้อยลง แต่ก็ยังสนใจลูกชายขององค์ชายจองวอนมากกว่าใคร ด้วยเหตุนี้พระชายาขององค์ชายจองวอนจึงยังคงสามารถพาลูกๆ เข้ามาหาพระสนมอินบินในวังได้

"ทราบข่าวมาว่าองค์ชายรัชทายาทประจวบหน้าก แต่ดูเหมือนจะเป็นแค่ข่าวลือ เพราะพระองค์ยังดูแข็งแรงอยู่เลยนะเพคะ"

ทั้งที่ท่าทางและน้ำเสียงของพระสนมอินบินเต็มไปด้วยความเยาะเย้ย
ถากถาง แต่สนกก็ยังทำหน้าที่เรียบเฉยเหมือนเดิม เมื่อพระสนมอินบินไม่เห็น
ปฏิกิริยาตอบโต้ใดๆ จากสน นางจึงหันไปทางหลานๆ ของนาง

"พวกเจ้ามัวทำอะไรอยู่ เหตุใดไม่รีบทำความเคารพองค์ชายรัชทายาทล่ะ"

คำพูดของพระสนมอินบินทำให้องค์ชายนึ่งยางหรือลิ่งจิงในวัยสิบสามปี
ก้าวออกมาข้างหน้าเป็นคนแรก แล้วทำความเคารพชนอย่างนอบน้อม

"ถวายความเคารพพะยะคะ องค์ชายรัชทายาท"

ลิ่งจิงเล็กเรียกสนว่า 'ท่านลุง' อย่างสนิทสนมตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ สน
รับการเคารพนั้นพลางนึกถึงภาพที่ลิ่งจิงในวัยเด็กเดินตามตัวเองต้อยๆ

หลังจากนั้นลิ่งจิงกับลิ่งจอน น้องชายอีกสองคนที่อยู่ด้านหลังก็ทำ
ความเคารพตาม แล้วสายตาของสนก็จับจ้องไปทางลิมย็องวัยสี่ขวบที่
อายุน้อยที่สุด ลิมย็องเงยหน้ามองสนด้วยสายตาเป็นประกาย

"เด็กคนนี่คือเด็กที่เคยป่วยหนักเมื่อหลายปีก่อนใช่หรือไม่ขอรับ"

"ใช่แล้วพะคะ การป่วยหนักทำให้เขาพูดไม่ได้"

มือข้างหนึ่งของลิมย็องจับลิ่งจิงเอาไว้แน่น หลังจากก้มมองลิมย็อง
ได้สักระยะ สนก็หันไปถามข่าวคราวขององค์ชายจงวอนจากพระสนมอินบิน

"องค์ชายจงวอนเป็นอย่างไรบ้างขอรับ"

คำถามนั้นทำให้ลิ่งจิงจ้องสนด้วยแววตาอยากรู้อยากเห็น เรื่องที่
องค์ชายจงวอนถูกเนรเทศเป็นเรื่องต้องห้ามสำหรับลูกๆ ดังนั้นพระชายา
จึงไม่ยอมเล่าข่าวคราวขององค์ชายจงวอนให้ลูกๆ ฟัง

"หม่อมฉันขอตัวก่อนนะพะคะ ดูเหมือนสองพระองค์มีเรื่องต้อง
พูดคุยกัน"

พอพระชายาขององค์ชายจงวอนพาลูกๆ เดินจากไปไกลแล้ว
พระสนมอินบินจึงเริ่มพูดถึงเรื่ององค์ชายจงวอน

"องค์ชายจงวอนถูกเนรเทศทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรผิด องค์ชายรัชทายาท

ยังจะกล้าถามถึงสารทุกข์สุกดิบขององค์ชายจวงวอนอีกหรือเพคะ"

น้ำเสียงอันเย็นชาของพระสนมอินบินทำให้สนหลุบตาลงมองพื้น
อย่างรู้สึกผิด

"สตรีผู้นั้นสูญเสียลูกที่เซจู..."

ฮนเงยหน้าขึ้นจากพื้นทันที

"แต่บางทีนางอาจจะท้องอีกก็ได้ เพราะหญิงชายอยู่ใกล้ชิดกัน
เพียงลำพัง ไซ้หรือไม่เพคะองค์ชายรัชทายาท"

ฮนนิ่งเข้าไปเล็กน้อย พระชายาของเขาจึงรีบออกหน้าแทน

"องค์ชายจวงวอนรู้การควรไม่ควร คงไม่ทำเรื่องแบบนั้นทั้งที่กำลัง
ถูกเนรเทศอยู่หรือเพคะ"

พระสนมอินบินยิ้มอย่างเยือกเย็นก่อนตอบว่า "ที่พระชายาพูดก็ถูก
องค์ชายจวงวอนเป็นลูกชายของหม่อมฉันก็จริง แต่หม่อมฉันเองก็ไม่ค่อย
เข้าใจสิ่งที่เขาคิดสักเท่าไร โดยเฉพาะสิ่งที่เขาทำเพื่อมิตรภาพระหว่าง
พี่น้อง... องค์ชายจวงวอนเป็นลูกผู้ชายยิ่งกว่าใครบางคนเสียอีก"

แล้วพระสนมอินบินก็จากไปโดยทิ้งถ้อยคำที่แสนเย็นชาและ
เชือดเฉือนเอาไว้

"อย่าไปใส่ใจคำพูดของพระสนมอินบินเลยนะเพคะ องค์ชายจวงวอน
ถูกเนรเทศไปยังดินแดนอันไกลโพ้นขนาดนั้น คนเป็นแม่ก็ยอมไม่สบายใจ
เป็นเรื่องธรรมดาเพคะ"

ทันใดนั้นฮนก็เงยหน้าแล้วจ้องมองหิมะที่กำลังทับถมอยู่บนกำแพง

"อดทนอีกสักหน่อยนะเพคะ อีกไม่นาน..."

"พระชายา" ฮนค่อยๆ เปิดปากที่หนักอึ้ง "ในดวงตาของพระชายา
เห็นว่าหากข้าอดทนแล้ว ข้าจะชนะได้อย่างนั้นรี"

"องค์ชายรัชทายาท..."

ฮนละสายตากจากกำแพงแล้วหันไปมองนาง สายตาของเขาเต็มไปด้วย

ความโศกเศร้าราวกับน้ำตาจะไหลออกมาได้ทุกเมื่อ

"ข้ากำลังหายใจอยู่ที่จริง แต่สำหรับข้าวังนี้ก็เปรียบเสมือนกรงนกที่ไร้ลูกกรง"

คำพูดของฮนทำให้พระชายาก้มหัวแล้วเดินจากไปอย่างเงิบๆ ปล่อยให้ฮนถูกทิ้งไว้เพียงลำพังท่ามกลางหิมะ

"เซจู...ช่างห่างไกลเหลือเกิน"

ความเจ็บปวดกำลังเสียดแทงส่วนลึกในหัวใจของเขา หลังจากที่ยองช็ชยจองวอนกับคยองมินถูกเนรเทศไปยังเซจู ในใจของเขามีแต่คำว่าเสียใจ เขาคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องถูกต้องที่สองคนนั้นถูกเนรเทศเพื่อปกป้องตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทที่มีเพียงแค่ชื่อเท่านั้น คนที่สมควรถูกเนรเทศน่าจะเป็นเขามากกว่า เหตุใดเขาถึงไม่สามารถขัดขวางตอนที่นางบอกว่าจะออกจากวังเพื่อปกป้องเขา

เขารู้ว่าการตัดสินใจของคยองมินที่เลือกถูกเนรเทศนั้นเป็นหนทางที่ดีที่สุดแล้วในตอนนั้น หากเขากับนางอยู่ด้วยกันในวังนี้ก็จะอันตรายอย่างมาก เพราะเขาเองก็มีศัตรูมากมาย และหากศัตรูเหล่านั้นรู้ว่าคยองมินเป็นที่ปักใจเพียงหนึ่งเดียวของเขา ก็จะเป็นจุดอ่อนทำให้ศัตรูโจมตีเขาและนางได้

แต่ลูกของเขาและนางกลับต้องตายที่เซจู กว่าเขารู้ความจริง เวลาที่ล่วงเลยมาแล้วถึงหนึ่งปี หลังจากนั้นเขาก็ยิ่งทุกข์ทรมานจนหัวใจแทบสลายทุกวัน แต่เขาก็ไม่อาจเผยความเจ็บปวดนั้นออกมาให้ใครรับรู้ได้เลย เพราะแค่คำพูดเพียงคำเดียวของเขา หรือแม้กระทั่งเสียงไอที่เบาแสนเบาของเขา เพียงไม่ถึงครึ่งวัน ทุกคนในวังก็แทบจะรู้กันทั่วแล้ว

คนที่ตั้งใจจะปลดเขาจากตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทนั้นอยู่ในที่ที่ไกลเขามากที่สุด เขาพยายามข่มใจและแอบซ่อนความเจ็บปวดที่ยังนานวันก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเอาไว้มัน แม้แต่เสียงหายใจเขายังไม่เผยให้ใครได้ยิน เขาใช้ชีวิต

อยู่ไม่ต่างจากคนตายเลย

หากเขาถูกปลดจากตำแหน่งองค์ชายรัชทายาท ความหวังสุดท้ายที่จะช่วยคนรักให้หลุดพ้นจากโทษเนรเทศก็จะมลายหายไป

ดับ!

หินก้อนเล็กลอยมาตกอยู่ที่เท้า ฮันจึงหันหน้าไปยังทิศทางที่หินก้อนนั้นลอยมา ลิมย็องหนึ่งในลูกชายขององค์ชายจองวอนกำลังยืนอยู่ตรงนั้น

ลิมย็องเกิดมาหลังจากที่องค์ชายจองวอนถูกเนรเทศ โดยที่ตอนเกิดก็ไม่มีใครสักคนในวังเลยที่รู้เรื่องนี้ แม้กระทั่งพระสนมอินบินก็ตาม หลังจากนั้นพระราชชายาขององค์ชายจองวอนก็มาอธิบายภายหลังว่าตนเองไม่อาจบอกได้ว่าในร่างกายมีเลือดเนื้อเชื้อไขขององค์ชายจองวอนซึ่งกำลังเป็นนักโทษเนรเทศอยู่ หลังจากนั้นเด็กคนนี้ก็ป่วยหนักจนพูดไม่ได้ แล้วก็ไม่มีใครสนใจเด็กคนนี้อีกเลย

ลิมย็องกำลังมองมาทางฮันอย่างหวาดระแวง เด็กน้อยต้องการหินคืนแต่พูดไม่ได้ จึงได้แต่ทำหน้าที่หวาดกลัว พอฮันก้มลงเก็บหินก้อนนั้นทันใดนั้นรอยยิ้มสติเสกปรากฏบนใบหน้าของลิมย็อง รอยยิ้มที่สติเสมากจนถึงขนาดที่ทำให้หัวใจของฮันที่กลายเป็นน้ำแข็งมาหลายปีพังทลายลงในพริบตา และในเวลาเดียวกันในหัวใจของฮันก็นึกถึงรอยยิ้มของใครคนหนึ่งที่เขาคิดถึงขึ้นมา เมื่อเขานึกถึงความจริงขึ้นมาว่าตนเองไม่มีทางได้เห็นรอยยิ้มนั้น หัวใจของเขาก็กลับมาเป็นน้ำแข็งอีกครั้ง

ลิมย็องค่อยๆ เดินเข้ามาหาฮันช้าๆ แม้จะไม่สามารถเปล่งเสียงออกมาได้ แต่รอยยิ้มนั้นละมุนมาก ทว่ายิ่งลิมย็องเดินเข้ามาใกล้ ใบหน้าของฮันก็ยิ่งเคร่งเครียด

ถึงแม้เจ้าจะไม่สามารถเปล่งเสียงออกมาได้ แต่เจ้าก็สามารถเผยความรู้สึกบนใบหน้าได้ ส่วนข้านี้สิ ทั้งที่เปล่งเสียงได้ แต่กลับไม่สามารถ

เปิดเผยความรู้สึกใดๆ ออกมาได้เลย

ลิมย็องหยุดยืนแล้วเงยหน้าขึ้นมองฮน จากนั้นก็ยื่นมือออกไป แต่ฮนกลับขำกว้างหिनก่อนนั้นข้ามกำแพงวังออกไป ทันใดนั้นรอยยิ้มบนใบหน้าของเด็กน้อยก็หายวับ ริมฝีปากเล็กลง เม้มเข้าด้วยกัน แล้วน้ำตาก็ไหลอาบแก้มแดงๆ ช่วงขณะที่ได้เห็นน้ำตานั้น ฮนก็เริ่มรู้สึกผิดกับการกระทำของตัวเอง

เข้าใจร้ายกับเด็กที่พูดไม่ได้เช่นนี้ได้อย่างไรกัน

ความรู้สึกผิดทำให้ฮนเบนสายตาไปทางกำแพงวัง แต่เขาไม่อาจย้อนเวลากลับไปได้ เขาจึงเดินจากไปโดยทิ้งลิมย็องเอาไว้อย่างนั้น

สถานที่ที่มีแสงไฟส่องสว่างเพียงหนึ่งเดียวในตำหนักองค์ชายรัชทายาทก็คือที่พักของพระชายา

"พระชายาเพคะ หม่อมฉันได้ยินข่าวลือมาว่าฝ่าบาทจะแต่งตั้งคนของฝ่ายนั้นให้เป็นอัครมหาเสนาบดีในวันพรุ่งนี้เพคะ อย่างนี้ไม่เท่ากับว่าฝ่าบาทจะทรงมอบตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทให้แก่องค์ชายยงชังหรือเพคะ"

"ฮูว..."

พระชายาที่ได้ฟังข่าวจากพักชังกุงรีบยกนิ้วชี้ทาบริมฝีปากของตัวเองเพื่อเป็นการบอกให้อีกฝ่ายระวังคำพูด เหตุผลนั้นไม่ใช่เพราะว่าลี้จิลูกชายของนางกำลังนอนอยู่ข้างๆ แต่เป็นเพราะรู้สึกถึงการเคลื่อนไหวของใครบางคนจากด้านนอก

"พระชายาเพคะ แกะซีเองเพคะ"

"เข้ามาได้"

"เพคะพระชายา"

คิมแกะซีหรือคิมชังกุงค้อยๆ เดินเข้ามาอย่างระมัดระวัง แกะซีเคยเป็นนางในของตำหนักองค์ชายรัชทายาทมาก่อน แต่การเอ่ยปากขอร้อง

ของพระชายาแก่พระมเหสีทำให้แกซีได้กลายเป็นชังกงตำหนักใหญ่

แกซีดูให้แน่ชัดว่าลีจีหัลบสนิทจริง ๆ ก่อนจะเหลือบมองพักชังกงครั้งหนึ่ง แล้วจึงทำความเคารพพระชายา

"ฝ่าบาทรับสั่งให้ได้เท่าคิมเจนมเข้าวังมาอย่างเงียบๆ เพคะ"

"พ่อของพระมเหสีนะรี ในเวลานี้นะรี"

พระชายายังคงความสุขุมไว้ได้ แต่กลับเป็นพักชังกงเองที่ถามซ้ำอย่างกระวนกระวาย พระชายาจึงส่งสายตาห้ามปรามแล้วหันไปถามแกซี

"พระมเหสีบรรทมแล้วหรือยัง"

"จากที่ไปสอบถามนางในมา พระมเหสียังไม่บรรทม แต่กำลังเตรียมเสด็จไปตำหนักใหญ่เพื่อเข้าเฝ้าฝ่าบาทเพคะ"

พักชังกงรีบกระซิบบกระซาบ

"จะทำอย่างไรกันดีล่ะเพคะ ฝ่าบาทอาจจะทรงยกตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทให้องค์ชายของชังก็ได้ล่ะเพคะ"

พระชายาจมอยู่กับความคิดของตัวเองสักพักก่อนจะลุกขึ้น

สถานที่ที่พระชายามุ่งหน้าไปนั่นก็คือที่พักของฮน ฮนป่วยมาหลายวันจึงเข้านอนเร็ว พระชายาลอบเข้ามาในห้องของฮนอย่างเงียบเชียบและพยายามเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้ฮนตื่น

นางจุดเทียนแล้วนำไปตั้งตรงมุมหนึ่งของห้องที่แสงเทียนจะไม่ส่องไปแยงตาของฮน จากนั้นก็หยิบกล่องใบเล็กออกมาจากห้วนนอนของฮน

ทันทีที่เปิดกล่องออกก็ปรากฏหยกขนาดเล็กที่หักเป็นสองซีก แม้จะนั่งหันหลังให้แสงเทียนจนเงาของตัวเองทาบทับลงบนหยก แต่นางก็รู้ว่าตัวอักษรที่ถูกแกะสลักไว้บนหยกนั้นคืออะไร

'องค์ชายควังแฮ ฮน'

หยกนี่คือหยกที่พระสมณภิกษุเป็นผู้เป็นแม่มอบให้ฮนเมื่อนานมาแล้ว แต่หยกกลับแตกในช่วงสงคราม ช่วงที่ผ่านมามีหยกชิ้นหนึ่งได้หายไปอย่างไร้ร่องรอย แต่แล้วเมื่อหลายปีก่อน ฮนก็ได้หยกชิ้นนั้นกลับคืนมาด้วยความบังเอิญ ซึ่งเขาเคยเล่าเรื่องนี้ให้พระชายาฟัง

"เจ้ามาทำอะไร"

พระชายาสวดดูเงือกและรีบปิดกล่องนั้นทันที ฮนตื่นแล้ว และกำลังลุกขึ้นนั่งถามนาง

"นั่นมันกล่องใส่หยกของท่านแม่ข้ามิใช่รี"

"เพคะ"

"เจ้าเอาออกมาทำอะไร"

"คือว่า...หม่อมฉันคิดอยู่เสมอว่าอยากนำหยกชิ้นนี้ไปซ่อมเพคะ"

"แต่มันไม่มีทางซ่อมได้มิใช่รี"

"หม่อมฉันจะส่งไปพร้อมกับคณะทูตที่เดินทางไปอาณาจักรหมิง เพื่อให้ช่วยดูว่าจะสามารถซ่อมได้หรือไม่เพคะ"

"เข้าใจแล้ว เช่นนั้นรบกวนเจ้าด้วย"

ทันทีที่ฮนเอนหลังนอนลงอีกครั้ง พระชายาก็รีบเขียนแล้วถือกล่องออกมาด้านนอกที่มีพัดชั่งกุงกับแกชี่กำลังรออยู่

"ข้ามีเรื่องให้เจ้าทำ"

ต้นฤดูใบไม้ผลิ ปี 1608 ก่อนที่ความหนาวเหน็บของฤดูหนาวจะสลายไป พระเจ้าซอนโจเสวยอาหารที่คิมชังกุงแห่งตำหนักใหญ่ทำขึ้นถวายแล้วสวรรคตด้วยอาการอาหารไม่ย่อยเฉียบพลัน

จงจากไปเมื่อยามมีฝนโปรยปราย จงอยู่ต่อเมื่อยามมีแค่ละอองฝน

'หม่อมฉันรู้ว่าชายาของหม่อมฉันไม่ใช่สตรีที่เย็นชา นางเป็นคนดี
ทั้งในอดีตและในตอนนี้'

องค์ชายจวงวอนสุดลมหายใจเข้าอีกครั้ง และส่งสายตาแน่วแน่
ตรงมาทางฉัน

'แต่หม่อมฉันคิดว่าชายากับหม่อมฉันไม่ได้ผูกพันกันตั้งแต่แรก
เหมือนกับหม่อมฉันและพระสนมที่ไม่ได้ผูกพันกันตั้งแต่แรกพะยะค่ะ'

ฤดูหนาว ปี 1592 เนินเขาแทชายุ-รยอง เมืองพย่องอัน
ช่วงเวลาเย็นที่เมฆสีเทาปกคลุมทั่วท้องฟ้า ชายหนุ่มวัยสิบหกปีกำลัง
นอนหายใจรวยรินอยู่ในบ้านพักแห่งหนึ่งบนเนินเขา

เขาคือองค์ชายชินซอง

หากไม่เกิดเหตุการณ์วิกฤตครั้งยิ่งใหญ่ที่เรียกว่า 'สงครามอิมจิน'
ชายหนุ่มคนนี้อาจจะได้เป็นองค์ชายรัชทายาทแห่งโชซอน

ช่วงเวลาหลายเดือนนี้เขาออกเดินทางจากเมืองหลวงมุ่งหน้าสู่
ทางเหนือโดยไม่เคยรู้เลยว่าการเดินทางนี้จะเป็นจุดจบของชีวิต ทั้งที่

เกิดเป็นองค์ชาย แต่กลับต้องมาร่อนเร่พเนจร อดมืออดเท้า และกำลังจะ
สูญสิ้นลมหายใจ

ในวัยเด็ก เขาเป็นองค์ชายที่แข็งแรงและร่าเริงมากกว่าองค์ชาย
องค์ไหนๆ ในบรรดาโอรสของพระเจ้าซอนโจ ดังนั้นจึงยากที่จะยอมรับ
ความจริงว่าเขากำลังตกอยู่ในสภาพแห่งความเป็นความตายในขณะนี้

หลังจับชีพจรเสร็จ หมอหลวงก็ส่ายหน้าและถอยออกไป

องค์ชายจงวอนที่นั่งอยู่ข้างๆ องค์ชายชินซองก็ถึงกับน้ำตาไหลพราก
องค์ชายจงวอนเคารพพี่ชายที่มีอายุมากกว่าสองปีคนนี้อย่างยิ่งกว่าใคร

ระหว่างทางลี้ภัยไปยังอียูลู พระเจ้าซอนโจมอบหมายให้องค์ชาย
ชินซองรวบรวมกำลังพลเพื่อไปเสริมกองกำลังที่อียูลู องค์ชายจงวอนก็
ขัดคำสั่งของพระสนมอินบินแล้วติดตามองค์ชายชินซองมาด้วย แต่ข่าวลือ
เกี่ยวกับสงครามทำให้ชาวบ้านกระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง จึงทำให้
รวบรวมกำลังพลได้ยาก สุดท้ายองค์ชายชินซองก็คว้าน้ำเหลวและ
นอนหายใจวาวรินอยู่ตรงนี้

"ท่านพี่... ฮือ..."

องค์ชายจงวอนจับมือขององค์ชายชินซองพลาบรื่องให้สะอึกสะอื้น
ตอนนี้องค์ชายชินซองไม่มีเรี่ยวแรงแม้กระทั่งจะพูดกับน้องชาย เสียงที่
ออกมาจากเขามีเพียงแต่เสียงหายใจอันแผ่วเบาเท่านั้น

อีกคนหนึ่งที่กำลังมององค์ชายจงวอนด้วยสายตาเป็นกังวลก็คือ
กุซาแมง พ่อตาขององค์ชายจงวอน เมื่อองค์ชายจงวอนบอกว่าจะ
ติดตามองค์ชายชินซองมาด้วย กุซาแมงก็ขอติดตามมาด้วยเช่นกัน
เขาเป็นห่วงองค์ชายจงวอนไม่น้อยไปกว่าองค์ชายชินซองที่กำลังจะ
หมดลมหายใจ เพราะหลังจากที่องค์ชายชินซองล้มป่วยลง องค์ชาย
จงวอนเองก็ไมยอมกินยอมนอน เอาแต่นั่งเฝ้าองค์ชายชินซองอยู่ข้างๆ
เขากลัวว่าองค์ชายจงวอนจะล้มป่วยตามไปด้วย สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจ

ขยับเข้าไปใกล้องค์ชายจงวอน

"องค์ชายจงวอน กระทบ่อมจะเผ้าองค์ชายชินซองให้เอง องค์ชายไปพักผ่อนเสียหน่อยเถิด"

"ไม่ ข้าจะอยู่ข้างๆ ท่านพี่"

"แต่หากองค์ชายจงวอนลืมหอนนอนเสื่ออีกพระองค์ ฝ่าบาทอาจจะกลัดกลุ้มพระทัยมากยิ่งขึ้น"

ม้าเร็วถูกส่งไปที่อียูเพื่อแจ้งข่าวการป่วยขององค์ชายชินซองเมื่อหลายวันก่อน พระเจ้าซอนโจจึงมีรับสั่งให้พวองค์ชายชินซองมาที่อียู แต่ร่างกายขององค์ชายชินซองนั้นเพียงแค่มองด้วยตาเปล่าก็รู้ได้ว่าไม่อยู่ในสภาพที่จะย้ายไปไหนได้ ยิ่งไปกว่านั้นทางสัญจรก็ยังถูกปิดกั้น การเคลื่อนย้ายขององค์ชายชินซองจึงเป็นไปได้เลย

แล้วมือขององค์ชายชินซองที่องค์ชายจงวอนจับอยู่ก็เริ่มขยับซำๆ องค์ชายจงวอนจึงเงยหน้าอย่างตกใจ

"ท่านพี่? ท่านรู้สึกตัวแล้วหรือขอรับ"

"ท่าน...แม่..."

เสียงเรียกพระสนมอินบินหลุดออกมาจากปากขององค์ชายชินซอง น้ำเสียงนั้นแผ่วเบาราวกับจะขาดใจได้ทุกเมื่อ องค์ชายจงวอนจึงยิ่งรำให้หนักกว่าเดิม

"ยอน...จี..."

แล้วชั่วขณะนั้นองค์ชายจงวอนก็หยุดร้องไห้

"ยอนจีรี"

ระหว่างนั้นกุษาแมงก็รีบหันไปทางหมอหลวง

"มัวทำอะไรอยู่ รีบจับชีพจรอีกครั้งสิ เร็วเข้า!"

"ขอรับ!"

ขณะที่หมอหลวงขยับเข้ามา มืออีกข้างขององค์ชายชินซองที่โอบ

ไปมาอยู่กลางอากาศก็ร่วงหล่นลงบนเตียง แล้วลมหายใจก็หมดไป

ทันทีที่ชั้นที่ส่วนพระองค์ขององค์ชายชินชองหมอบลงกับพื้น แล้วร้องไห้คร่ำครวญ นางโนที่อยู่รายรอบก็พากันร้องไห้

โชคชะตาขององค์ชายชินชองหยุดลงตรงนี้ เขาคือผู้มีสิทธิ์ได้รับตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทมากที่สุด เนื่องจากเป็นโอรสที่เกิดจากพระสนมอินบินผู้ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าซอนโจ แต่เขากลับหมดลมหายใจอยู่ที่บ้านพักแห่งหนึ่งทางตอนเหนือท่ามกลางอากาศอันหนาวเหน็บของฤดูหนาว

องค์ชายจงวอนปาดน้ำตาแล้วลุกขึ้นอย่างรวดเร็วแรง

"องค์ชายจงวอน..."

กุษาแมงร้องเรียก แต่หูขององค์ชายจงวอนไม่ได้ยินทั้งเสียงของกุษาแมง ทั้งเสียงร้องไห้ของผู้คนรายรอบ ไม่ได้ยินเสียงใดๆ เลย เขาเปิดประตูแล้วก้าวออกไปด้านนอกที่หิมะกำลังโปรยปราย

'ยอน...จี้...'

ชื่อของสตรีผู้หนึ่งที่องค์ชายชินชองเรียกเป็นครั้งสุดท้ายก่อนตาย สตรีที่ทั้งองค์ชายจงวอนและกุษาแมงรู้จักเป็นอย่างดี

กยอนจี้ สตรีที่ตอนนี้กำลังอธิษฐานให้ทั้งองค์ชายจงวอนกับกุษาแมงปลอดภัย

ยอนจี้เป็นบุตรธิดาของกุษาแมง นางแต่งงานกับองค์ชายจงวอนเมื่อสองปีก่อน

หิมะตกลงมาตั้งแต่ก่อนที่องค์ชายชินชองจะล้มป่วย ตอนนั้นก็ยังคงตกอย่างต่อเนื่องโดยไม่มีทีท่าว่าจะหยุด ค่าสินที่องค์ชายชินชองสินลมนั้น ท้องฟ้าปิดจนมองไม่เห็นแม้กระทั่งดวงจันทร์

องค์ชายจงวอนงดย่นหน้ามองหิมะที่โปรยปรายพลางหวนนึกถึงวันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วงเมื่อสองปีก่อน

ฤดูใบไม้ร่วง ปี 1590 เมืองหลวง

"ทางนี้ ทางนี้!"

ภายใต้แสงแดดอันสดใสของฤดูใบไม้ร่วง เด็กหนุ่มคนหนึ่งวิ่งตรงมาข้างหน้าอย่างรวดเร็ว แม้จะมีเด็กหนุ่มอีกคนวิ่งตามหลังมา แต่เด็กหนุ่มคนนั้นก็ไม่วอกแวกสนใจใครเลยสักนิด

เด็กหนุ่มที่วิ่งตามหลังผู้มีใบหน้าที่งดงามราวกับสตรีคือองค์ชายจวงวอน ส่วนเด็กหนุ่มที่วิ่งนำหน้าคือองค์ชายชินซอง ทั้งสองเป็นโอรสของพระเจ้าซอนโจกับพระสนมอินบิน

"ท่านพี่ จะไปที่ใดหรือขอรับ"

องค์ชายชินซองแต่งงานไปเมื่อหลายเดือนก่อน ส่วนองค์ชายจวงวอนยังไม่ได้แต่งงาน สถานที่ที่ทั้งสองได้มาเจอกันก็คือจอกฮัก

หลังเลิกเรียน องค์ชายชินซองมักจะพาองค์ชายจวงวอนออกมานอกวัง แนนอนว่าไม่ได้รับอนุญาตจากทั้งเสด็จพ่อและทั้งพระสนมอินบิน ผู้เป็นแม่ที่ดุยิ่งกว่าเสือ แม้ความรู้สึกผิดที่แอบออกมานั้นจะเกาะกุมหัวใจขององค์ชายจวงวอน แต่เขาก็ยอมออกมาเพราะคนที่พาออกมาคือองค์ชายชินซองที่เขาเคารพรักรยิ่งกว่าใคร

"อย่าถามมากนัก ท่านพี่ของเจ้าคนนี้รู้ตัวที่กำลังจะไปทีใด อะแฮ่ม!"

ทันทีที่มาถึงหมู่บ้านที่มีบ้านมุงหลังคากระเบื้องเรียงราย และไม่ค่อยมีผู้คนผ่านไปมา องค์ชายชินซองก็เปลี่ยนจากการวิ่งเป็นการเดิน แต่แล้วจู่ๆ องค์ชายชินซองก็หยุดเดิน แล้วหันกลับไปมององค์ชายจวงวอน

"จำได้หรือไม่ที่พี่บอกว่าเจอสตรีผู้หนึ่งในวันทันโอคคราวที่แล้ว"

องค์ชายจวงวอนจำได้ว่าหลังจากวันทันโอ ทุกครั้งที่ตนเองอ่านตำรา ท่านพี่ก็มักจะพูดเรื่องเด็กสาวคนหนึ่งจนทำให้เขารำคาญ บางทีเด็กสาวผู้นั้นอาจจะเตะตาต้องใจท่านพี่จนขโมยหัวใจไปแล้วก็ได้

"ท่านพี่บอกว่ามีดวงตาราวกับกวาง และมีใบหูเหมือนนึ่งจอกขอรับ"

"ใช่ บ้านของนางอยู่ตรงนี้ วันนี้พี่จึงอยากพาเจ้ามาดูใบหน้าของนางเสียหน่อย" องค์ชายชินชองเอ่ยขึ้นอย่างภาคภูมิใจ

"อะแฮ่ม! อะแฮ่ม!"

จู่ๆ องค์ชายชินชองก็เบือนหน้าจากองค์ชายจงวอนแล้วหันไปกระแอมทางกำแพง องค์ชายจงวอนจึงได้แต่มองดูอย่างงุนงง แต่เวลาผ่านไปสักพักแล้ว ก็ยังไม่ได้ยินเสียงใดๆ ตอบกลับมาจากด้านในกำแพงเลย องค์ชายชินชองจึงกระแอมเสียงดังขึ้นกว่าเดิม

"อะแฮ่ม! อะแฮ่ม!!!"

องค์ชายจงวอนหันซ้ายแลขวาเพราะกลัวจะเป็นที่ตะตาของคนอื่น จนทำให้สถานะของทั้งคู่ถูกเปิดเผย

ในระหว่างที่องค์ชายจงวอนกำลังจะเอ่ยปากห้ามปรามองค์ชายชินชองนั้น...

"มาอีกแล้วหรือเจ้าคะ"

ทันทีที่เสียงของเด็กสาวดังกังวานขึ้นจากด้านในกำแพง องค์ชายชินชองก็รีบจับชายเสื้อขององค์ชายจงวอนและแนบตัวชิดไปที่กำแพง

"เจ้าปลดภัยสินะ ยอนจี"

สิ่งที่ได้รับกลับมาคือเสียงหัวเราะสั้นๆ ที่ฟังเผินๆ เหมือนเป็นเสียงหัวเราะเยาะ แต่องค์ชายชินชองก็ยังคงยิ้มกว้าง ซึ่งองค์ชายจงวอนไม่เข้าใจท่าทางอย่างนั้นขององค์ชายชินชองเลยสักนิด

"เจ้ารู้ใช่หรือไม่ว่าข้าจะมา จึงมารอข้าเช่นนี้"

"เมื่อมีหนูแอบมาขโมยข้าวสารในยุ้ง แล้วจะให้ข้าทำอย่างไรละเจ้าคะ"

น้ำเสียงของเด็กสาวที่ตอบโต้ออกมาอย่างฉะฉานทำให้ใบหน้าขององค์ชายชินชองค่อยๆ แดงขึ้นเรื่อยๆ องค์ชายจงวอนมองภาพนั้นแล้วได้แต่ทำหน้างุน

ให้ตายสิ ท่านพี่รู้จักชื่อของนางได้อย่างไรกันนะ ฟังๆ ดูแล้วไม่เหมือน

สองคนนี้เพิ่งคุยกันแค่ครั้งสองครั้งเลย เหมือนแอบมาคุยกันหลายครั้งแล้ว ด้วยซ้ำ

องค์ชายจวงวอนงุนงงมากที่ท่านพี่ที่เขาเคารพและเชื่อฟังกำลังทำอะไรแบบนี้

"วันนี้ข้ามีของจะให้เจ้าด้วยนะ"

องค์ชายชินซองล้วงอะไรสักอย่างจากเสื้อ พ้องค์ชายจวงวอนเห็นของสิ่งนั้นก็ถึงกับตาโตด้วยความตกใจ เพราะมันเป็นคือโนรีแก* ที่เสด็จพ่อพระราชทานให้ท่านแม่เมื่อหลายวันก่อน โนรีแกชิ้นนี้เป็นหนึ่งในของมีค่าที่จักรพรรดิแห่งอาณาจักรหมิงส่งมาให้พระมเหสี แต่เสด็จพ่อตรัสว่าพระมเหสีไม่ชอบของมีค่าที่หรูหราเช่นนี้ จึงนำไปพระราชทานให้ท่านแม่แทน

องค์ชายจวงวอนดึงชายเสื้อขององค์ชายชินซอง เพราะรู้ว่าท่านแม่ไม่เคยยอมโนรีแกชิ้นนี้ให้ องค์ชายชินซองต้องขโมยมาจากตำหนักของท่านแม่แน่ๆ เลย

แต่องค์ชายชินซองกลับปิดมือน้องค์ชายจวงวอนออกราวกับรำคาญ จากนั้นก็ยิ้มแป้นแล้วโยนห่อผ้าไหมที่มีโนรีแกอยู่ในนั้นข้ามกำแพงไป

ตุ๊บ!

แต่ไม่นานนักถุงผ้าไหมใบเดิมก็ถูกโยนกลับออกมา องค์ชายจวงวอนจึงรีบวิ่งไปเก็บขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ในขณะที่องค์ชายชินซองกำลังยืนงุนงนอยู่

"ข้าไม่รู้ว่าท่านคือบุตรของบ้านใด แต่หญิงชาวบ้านอย่างข้าคงไม่สามารถรับของของท่านได้เจ้าคะ"

"ทั้งที่เจ้าอาศัยอยู่ในบ้านที่มีกำแพงสูงเช่นนี้ เจ้ายังจะเรียกตัวเองว่าหญิงชาวบ้านอีกรี"

* เครื่องประดับมีลักษณะเป็นฟู ใช้ห้อยติดกับเสื้อของชุดชั้นนอก นอกจากเป็นเครื่องประดับเพื่อความสวยงามแล้ว ยังเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกชนชั้นของผู้หญิงอีกด้วย

"ข้าไม่รู้ว่าท่านคือผู้ใด มีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร แล้วจะให้ข้ารับของที่ท่านมอบให้ได้อย่างไรล่ะเจ้าคะ"

"เจ้าอยาการู้ชื่อของข้ารี"

"..." ไม่มีเสียงตอบกลับมา

ระหว่างนี้องค์ชายจวงวอนก็ล้วงโนรีแกในถุงผ้าไหมออกมาดูอย่างระมัดระวัง เพราะกลัวว่าหากมีรอยตำหนิ ท่านแม่อาจจะโมโหได้

"วันนี้ข้าตั้งใจจะมอบของล้ำค่าให้แก่เจ้า นั่นเท่ากับว่าข้าตั้งใจจะให้เจ้ามาเป็นสตรีของข้า"

องค์ชายจวงวอนถึงกับหันไปมององค์ชายชินซองอย่างงุนงง เพราะองค์ชายชินซองเพิ่งแต่งงานไปเมื่อหลายเดือนก่อน แต่กลับอยากได้ลูกสาวของบ้านนี้ไปเป็นสตรีของตนเองเนี่ยะ

ทันใดนั้นเองประตูบานเล็กที่อยู่ตรงปลายสุดของกำแพงก็ถูกเปิดออก จากนั้นป่าวผู้ชายคนหนึ่งก็เดินออกมา

"พวกเจ้ามาทำอะไรตรงนี้"

"วิ่งไปเร็วเข้า!"

องค์ชายชินซองชวนองค์ชายจวงวอนวิ่งหนีทันที

พอมาถึงถนนหลัก ทั้งคู่ก็หยุดพักเหนื่อย

"เฮ้อ นึกว่าจะถูกจับได้เสียแล้ว"

ทันทีที่สบโอกาส องค์ชายจวงวอนก็รีบถามสิ่งที่ตนสงสัยออกมา

"ท่านพี่ นางเป็นผู้ใดกันขอรับ"

"บุตรธิดาของเสนาบดีฝ่ายทหารนะ"

"ท่านเสนาบดีกษัตริย์ท่านนั้นหรือขอรับ"

"ใช่"

องค์ชายจวงวอนเบิกตากว้างอย่างตกใจ เสนาบดีกษัตริย์ท่านนั้นคือคนที่ท่านแม่และท่านลุงของพวกเขาวิพากษ์วิจารณ์ถึงเสมอ การที่ท่านแม่

เป็นพระสนมที่เสด็จพ่อโปรดปรานทำให้ท่านลุงมีอำนาจมากตามไปด้วย หลายฝ่ายจึงเกิดความไม่พอใจ รวมไปถึงกุซง ลูกชายของกุซาแมงด้วย กุซงถึงกับพุดออกมาอย่างเปิดเผยว่าหากวันใดที่ตนเองได้รับตำแหน่งระดับสูง ตนเองจะปลดท่านลุงให้พ้นจากตำแหน่งอย่างแน่นอน

"เขาเป็นคนที่กล่าวร้ายท่านลุงอยู่เสมอไม่ใช่หรือครับ"

"ไม่เห็นเกี่ยวกันเลย ตอนนี่ความสัมพันธ์ของท่านเสนาบดีกุซาแมงกับท่านลุงดีขึ้นมากเลยนะ"

"เป็นไปได้อย่างไรครับ"

"เมื่อวันก่อนข้าเฝ้ากับท่านแม่ว่าหากได้เกี่ยวดองกัน ความสัมพันธ์ก็จะดีขึ้น ท่านแม่เองเข้าใจความหมายของข้า และบอกว่าน่าจะมีข่าวดีในเร็ววันนี้"

"แต่ท่านพี่มีชายาอยู่แล้วไม่ใช่หรือครับ"

คำพุดขององค์ชายจงวอนที่ใจดีทำให้องค์ชายชินซองถึงกับหน้ามืดหัวมวด

"แม่นางนกระจอกนั่นนะรี เจ้าไม่ต้องกังวลไปหรอก ข้าจะรับนางมาเป็นอนุภรรยาแล้วค่อยเลื่อนขั้นให้นางเป็นชายาของข้า"

นายชายาขององค์ชายชินซองคือ 'หญิงพุดมาก' ผู้ที่คอยตามองค์ชายชินซองตัวยง เพื่อคอยจับผิดคำพุดและการกระทำของเขา ดังนั้นแม่้องค์ชายชินซองจะแต่งงานและย้ายออกมาอยู่นอกวังแล้ว แต่เขาก็กลับเข้าๆ ออกๆ วังเพื่อหลบเลี้ยงชายา

"ข้าแต่งงานก็เพราะพระประสงค์ของเสด็จพ่อเท่านั้น คอยดูเถอะ ถ้าแม่นางนกระจอกส่งเสียงนำหนวกหูไม่หยุด ข้าจะทำร้ายจิตใจนางและขับไล่ใส่ส่งนางออกไป แต่พอถึงเวลานั้นนางก็คงตามมาส่งเสียงนำรำคาญอยู่ดี"

องค์ชายชินซองก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างมั่นอกมั่นใจ แต่องค์ชาย

จงวอนกลับคิดว่าคำพูดขององค์ชายชินซองนั้นผิด เขาเองก็รู้ว่าชายาของท่านเป็นคนพูดมาก แต่ทั้งหมดที่นางทำก็เพื่อท่านนี่แหละ

องค์ชายจงวอนเบ้ปากแล้วส่ายหน้าเบาๆ แต่พอตั้งใจจะก้าวตามหลังองค์ชายชินซองไป เขาก็ชะงัก เพราะเพิ่งรู้ว่าถุงผ้าไหมใส่โนรีแก่นั้นได้หายไปแล้ว อาจจะหล่นหายตอนวิ่งหนีออกมา เขาลังหันหลังกลับไปทางเดิม

เมื่อวิ่งมาถึงเขาก็พบว่ารอบๆ กำแพงของบ้านกลับไม่มีอะไรอยู่เลย พอสังเกตที่พื้นก็พบว่าไม่มีใบไม้ร่วงเลยสักใบเหมือนใครสักคนมากวาดไปจนสะอาดแล้ว

ระหว่างนั้นเสียงสดีสกีดังขึ้น

"ท่านกำลังหาสิ่งนี้อยู่ใช่หรือไม่เจ้าคะ"

องค์ชายจงวอนเงยหน้าขึ้น เด็กสาวคนหนึ่งกำลังนั่งอยู่บนต้นไม้สูงที่อยู่ด้านในกำแพง ดูแล้วอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขา ใบหน้าขาวผ่อง หูแหลมเรียวน่ารักราวกับหุ้จิ้งจอก นอกจากนั้นดวงตาก็เป็นประกายราวกับดวงตาของกวาง นางคงเป็นเด็กสาวที่องค์ชายชินซองพูดถึงแน่ๆ และในมือของนางกำลังถือถุงผ้าไหมอยู่

"พวกเราได้พบกันแล้วนะเจ้าคะ คนแปลกหน้า"

ระหว่างที่นางมองลงมาที่องค์ชายจงวอนแล้วพูดขึ้นอย่างภูมิใจ เสียงป่าวรับใช้ก็ตะโกนอย่างตลก

"คุณหนูเจ้าคะ! เหตุใดขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ล่ะเจ้าคะ รีบลงมาเดี๋ยวนี้เลยเจ้าคะ!"

นางลุกขึ้น แต่ความตกใจทำให้นางเหยียบกิ่งไม้พลาดจนเสียการทรงตัว แล้วร่างของนางก็ลอยข้ามกำแพงออกมา

"กรี๊ด!"

เสียงกรีดร้องสั้นๆ ของเด็กสาวดังขึ้นกลางอากาศ องค์ชายจงวอน

รีบวิ่งเข้าไปอ้าแขนรับร่างของนางเอาไว้จนร่างของทั้งคู่ล้มกลิ้งลงไปกับพื้น
พร้อมกัน

"โอ๊ย..."

องค์ชายจองวอนที่กอดเด็กสาวเอาไว้ในนั้นขมวดคิ้วด้วยความเจ็บปวด
ที่แล่นรีวไปทั่วทั้งร่าง พอลืมตาขึ้นมาก็มองเห็นเด็กสาวกำลังซบหน้า
กับหน้าอกของเขา ร่างของนางกำลังสั่นเทาอย่างหวาดกลัว

"เจ้าเป็นอะไรหรือไม่"

องค์ชายจองวอนผินทนกับความเจ็บปวดของตัวเองเอาไว้ แล้ว
เลือกที่จะเป็นห่วงนางก่อน แต่นางไม่ยอมตอบอะไรออกมาเลย องค์ชาย
จองวอนจึงกัดฟันผินลุกขึ้น แล้วจับมือเด็กสาวให้ลุกขึ้นตามมา

มองดูจากสายตาแล้วนางไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร แต่สภาพของนางใน
ตอนนี้สภาพก้ำกึ่งบนต้นไม้ไปจนหมดสิ้น นางจ้องมองเขาด้วยใบหน้า
แดงก่ำและบิดตัวไปมา

"คือ..."

"ขอของคืนด้วย"

นางค่อยๆ ยื่นถุงผ้าไหมวางลงบนมือขององค์ชายจองวอน

"หากท่านต้องการมาเจอหน้าข้าอย่างเป็นทางการตามที่ท่านได้
ให้คำมั่นเอาไว้ ก็ช่วยส่งข่าวมาอีกครั้ง แล้วข้าจะรอนะเจ้าค่ะ"

ฤดูหนาว ปี 1592 ที่ประทับชั่วคราวฮย็ญ

หิมะแปรเปลี่ยนเป็นสายฝน เป็นเรื่องยากที่จะปรับตัวเข้ากับอากาศ
ของทางเหนือที่แปรปรวนอย่างหนัก ทุกครั้งที่เผชิญหน้ากับอากาศ
อันแปรปรวนของทางเหนือ ผู้คนที่มาจากเมืองหลวงก็จะคิดถึงฤดูใบไม้ผลิ
ของเมืองหลวง

"องค์ชายชินซอง! ลูกจะไปเช่นนี้ไม่ได้นะ! ลูกทิ้งแม่ไปได้อย่างไร!

องค์ชายชินชอง!"

ทันทีที่เห็นโรงศพที่บรรจรู่างขององค์ชายชินชอง พระสนมอินบิน ก็วิ่งไปทอดโลงศพโดยไม่สนใจฝนฤดูหนาวที่กำลังตกอยู่ ส่วนพระเจ้าซอนโจที่นั่งอยู่ด้านบนก็เบือนหน้าหนีและปล่อยให้ น้ำตาไหลลงมาอย่างเงียบๆ

องค์ชายจองวอนกำลังยืนตากฝนอยู่ข้างโลงศพขององค์ชายชินชอง เขาเดินทางมาพร้อมกับร่างที่ไร้ลมหายใจของท่านพี่ เขารู้สึกว่าการตายของท่านพี่คือความรับผิดชอบของเขา ความรู้สึกผิดนี้ฝังอยู่ในใจของเขาไปชั่ววันรินดร์

"ไปเปลี่ยนชุดเถิดเพคะ"

เสียงที่เต็มไปด้วยความเป็นห่วงของยอนจีที่ตั้งขึ้นทำให้ร่างขององค์ชายจองวอนสั่นเทา

'ยอน...จี...'

เขาเคยคิดว่าหลังจากที่ยอนจีมาเป็นชายาของเขา องค์ชายชินชองจะตัดใจจากยอนจีได้ แต่มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลย

หลังจากเขาแต่งงานกับยอนจี องค์ชายชินชองก็ไม่เคยเรียกชื่อของยอนจีออกมาจากปากเลยสักครั้ง แม้จะมีโอกาสได้พบกันโดยบังเอิญบ้าง แต่ก็ได้แค่สนทนากันอย่างเป็นทางการเท่านั้น

ทว่าองค์ชายชินชองไม่เคยลบยอนจีออกไปจากหัวใจได้เลย

"องค์ชาย"

"เจ้าออกไปก่อน"

"แต่ว่า..."

"ข้าบอกให้ออกไปก่อนอย่างไรเล่า"

องค์ชายจองวอนเองก็ตกใจกับคำพูดของตัวเองเช่นกัน เพราะเขาไม่เคยพูดจาเย็นชาและแข็งกระด้างเช่นนี้กับใครแม้กระทั่งนางใน ซึ่งเขา

รู้ว่ายายอนจีจะเจ็บปวดกับคำพูดของเขา แต่...

"ทราบแล้วเพคะ..."

ยอนจีออกจากห้องไปอย่างเงิบๆ แผ่นหลังอันอ่อนล้าของนางทำให้เขานึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในฤดูใบไม้ร่วงเมื่อสองปีก่อน

ฤดูใบไม้ร่วง ปี 1590 ตำหนักของพระสนมอินบิน

"ท่านแม่! หม่อมฉัน... ต้องแต่งงานกับบุตรธิดาของท่านเสนาบดีฝ่ายทหารหรือขอรับ"

"ตกใจอะไรเช่นนั้น เจ้าเองก็ถึงวัยที่ต้องแต่งงานแล้วนะ"

"หม่อมฉันทราบขอรับ แต่ท่านแม่เคยบอกว่าท่านเสนาบดีคนนี้ชอบใส่ร้ายท่านลง แล้วเหตุไฉนจะให้หม่อมฉันแต่งงานกับบุตรธิดาของเขาอีกล่ะขอรับ"

"ถ้าได้เกี่ยวดองกัน ทางนั้นก็ไม่น่าจะมีเรื่องกับท่านลงของเจ้าอีกต่อไป เจ้าเตรียมตัวให้พร้อมนะ ฝ่ายบาทตั้งพระทัยเอาไว้ว่าจะให้จัดพิธีภายในปีนี้"

"ขอรับ...ท่านแม่"

ได้ยินมาว่าบุตรธิดาของกษัตริย์มีถึงหกคน หญิงที่จะเข้าพิธีแต่งงานกับตนเองจะเป็นบุตรธิดาคนใดกัน และหากเป็นหญิงที่อยู่ในใจขององค์ชายชินซองล่ะ จะเป็นเช่นไร องค์ชายจงวอนรู้สึกว่ารุนแรงใจอย่างมาก

ระหว่างนั้นเสียงเอะอะโวยวายก็ดังมาจากภายนอกตำหนัก

"หลีกไป!"

องค์ชายชินซองเปิดประตูแล้ววิ่งเข้ามา แต่พระสนมอินบินกลับยกขาขึ้นตีอย่างไม่สนใจ ต่างจากองค์ชายจงวอนที่ทำหน้าตกใจ

"เจ้าลืมแล้วรึว่าที่นี่คือที่ใด องค์ชายชินซอง"

แต่องค์ชายชินซองกลับชี้ไปทางองค์ชายจงวอนพร้อมตะโกนใส่พระสนมอินบิน

"เหตุใดต้องเป็นเขาด้วยขอรับ หม่อมฉันบอกแล้วมิใช่หรือขอรับ ว่าหม่อมฉันจะรับบุตรีของท่านเสนาบดีเป็นอนุของหม่อมฉัน"

"ทั้งหมดก็ทำเพื่อเจ้านะ" พระสนมอินบินตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"เพื่อหม่อมฉันหรือขอรับ ท่านแม่ให้หญิงสาวที่หม่อมฉันมีใจไปแต่งงานกับน้อง นี่หรือขอรับที่เรียกว่าทำเพื่อหม่อมฉัน"

"องค์ชายชินชองยังเด็กนักจึงไม่รู้อะไรมาก ทั้งฝ่าบาท ทั้งข้า ล้วนแต่ทำเพื่อเจ้าทั้งนั้น"

"หม่อมฉัน...หม่อมฉันไม่เข้าใจเลยขอรับ ยกเลิกงานแต่งงานนี้เถิดขอรับ ท่านแม่!"

"ทำอย่างนั้นไม่ได้เด็ดขาด!" พระสนมอินบินตบทพภูเสธด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนเป็นน้ำเสียงที่เย็นชาทันที

"ท่านแม่!"

"องค์ชายชินชอง เจ้าเพิ่งเข้าพิธีแต่งงานได้ไม่นานเองนะ ยิ่งไปกว่านั้น ซายาของเจ้ายังเป็นถึงบุตรีของท่านแม่ทัพบผู้เคยทำคุณงามความดีต่อสู้อกับข้าศึกในอดีต และบรรดาญาติของท่านแม่ทัพล้วนแต่เป็นขุนนางกันทั้งสิ้น หากกายภาคหน้าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาเหล่านี้ก็จะกลายเป็นอำนาจที่แข็งแกร่งให้เจ้า และเจ้ารู้หรือไม่ว่าสองตระกูลนี้เกี่ยวดองเป็นญาติกัน ทั้งที่เป็นแบบนี้ เจ้าก็ยังไม่ยอมจะให้บุตรีของท่านเสนาบดีฝ่ายทหารมาเป็นอนุอีก การทำเช่นนั้นก็ไม่ต่างจากสร้างความริ้วฉานให้ราชวงศ์และให้กับสองตระกูลนั้นเลยนะ"

คำพูดของพระสนมอินบินถูกต้องยิ่งนัก น้องสาวของท่านแม่ทัพบคือภรรยาคนที่สองของกุษาแมง ผู้ซึ่งให้กำเนิดยอนจี ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างชายขององค์ชายชินชองกับยอนจีจึงเป็นเครือญาติที่ใกล้ชิดกัน หากยอนจีแต่งงานกับองค์ชายจองวอน อำนาจทางฝั่งของพระสนมอินบินก็จะเพิ่มมากขึ้น แต่หากยอนจีมาเป็นอนุขององค์ชายชินชองล่ะก็

สถานการณ์จะเป็นไปในทางตรงกันข้ามอย่างแน่นอน

การที่ท่านแม่ทัพยอมรับองค์ชายชินซงเป็นลูกเขยนั้นก็เพราะองค์ชายชินซงเป็นตัวเก็งที่จะได้เป็นองค์ชายรัชทายาท หลังจากแต่งงานก็ยังไม่มีความเสี่ยงที่จะตั้งครมรัเสียที แต่หากยอมจำได้เป็นอนุแล้วมีโอรสให้ องค์ชายชินซงก่อน แล้วองค์ชายชินซงได้เป็นองค์ชายรัชทายาท เด็กคนนั้นก็กลายเป็นโอรสองค์โตของพระราชวงศ์ถัดไป แม้จะเป็นโอรสของอนุ แต่อำนาจและสิทธิในฐานะโอรสองค์โตนั้นก็แข็งแกร่งมาก หากเป็นเช่นนี้ ตระกูลของท่านแม่ทัพกับตระกูลของกุษาแมงก็จะกลายเป็นศัตรูกันไปโดยปริยาย

"ท่านแม่..."

องค์ชายชินซงเริ่มร้องให้ ตั้งแต่วัยเด็กพระสนมอินบินยอมให้ องค์ชายชินซงทุกอย่างไม่ว่าองค์ชายชินซงต้องการอะไร แต่ครั้งนี้กลับปฏิเสธอย่างเด็ดขาด เพราะนี่คือเส้นทางที่ทำให้ องค์ชายชินซง แต่ มันกลับเป็นเส้นทางที่องค์ชายชินซงไม่ต้องการ

"ไม่ได้ก็คือไม่ได้ ฝ่าบาทก็ทรงเห็นตรงกัน ดังนั้นอย่าทำให้ฝ่าบาทต้องขุ่นเคืองพระทัย ตอนนี้เจ้าจงกลับไปได้แล้ว ชายาของเจ้ากำลังรออยู่ และต่อไปนี้ข้าไม่อนุญาตให้เจ้าเข้ามาค้างอ้างแรมในวังอีกหากไม่มีเหตุผลอันควร"

องค์ชายชินซงเดินออกมาจากตำหนักแล้วยกมือขึ้นปาดน้ำตาโดยไม่สนใจนางในที่พากันจ้องมองอยู่ แต่ไม่ว่าจะเซ็ดอย่างไร น้ำตาแห่งความเศร้าโศกก็ไม่ยอมหยุดลงง่ายๆ

องค์ชายจองวอนที่เดินตามออกมาก็ไม่รู้จะช่วยอย่างไร เขารู้ดีว่าหากพระสนมอินบินได้ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้ว ไม่ว่าจะขอร้องอย่างไรก็ทำให้เปลี่ยนใจไม่ได้ บุตรีของกุษาแมงที่จะต้องแต่งงานกับเขาคือหญิงที่ องค์ชายชินซงมีใจให้ เขาจะทำอย่างไรดี

"คือ...ท่านพี่..."

องค์ชายจงวอนเรียกองค์ชายชินชองด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความรู้สึกผิด แต่องค์ชายชินชองกลับหันมาจ้องด้วยดวงตาที่ปัดร้าว ก่อนจะหันกลับแล้วรีบเดินจากไป ปล่อยให้องค์ชายจงวอนก้มหน้าอย่างไร้เรี่ยวแรงเพียงลำพัง

ฤดูหนาว ปี 1592 ที่ประทับชั่วคราวอียู

กลางดึกสงัด ศพขององค์ชายชินชองถูกนำไปตั้งไว้ที่บ้านที่มุ่งหลังคาด้วยฟางแห่งหนึ่ง บริเวณที่ตั้งศพนั้นคับแคบมาก ดังนั้นไม่สามารถให้ชันที่และบรรดาซังกงมาเฝ้าตามธรรมเนียมได้ องค์ชายจงวอนจึงอาสาเฝ้าเพียงคนเดียว เขานั่งมองแผ่นป้ายจารึกชื่อผู้ตายแล้วรำให้สะอึกสะอื้น

องค์ชายชินชองเป็นคนสำคัญสำหรับเขามาก แม้จะแต่งงานและย้ายออกไปอยู่นอกวังแล้ว แต่องค์ชายชินชองก็ยังคงดูแลเอาใจใส่นองชาย เช่นเขาเป็นอย่างไรดีเหมือนเดิม เขาอยากเป็นองค์ชายที่ร่าเริงสดใสเหมือนองค์ชายชินชอง ดังนั้นการจากโลกนี้ไปขององค์ชายชินชองจึงเป็นเรื่องที่ทำให้เขาแทบขาดใจ

หลังจากที่เขาแต่งงานกับกยูอนจี องค์ชายชินชองก็เจียบขริมและนึ่งไปมากจนใครๆ ต่างพากันพูดถึงว่าวางตัวได้สง่างาม ซึ่งตอนนี้เขารู้ดีว่าสาเหตุที่องค์ชายชินชองวางตัวสง่างามนั้นก็เพราะทำตัวเพื่อให้เหมาะสมกับการเป็นว่าที่องค์ชายรัชทายาท

'ยอน...จี...'

ทว่าในช่วงขณะสุดท้ายของชีวิต องค์ชายชินชองเรียกชื่อหญิงสาวที่กุมหัวใจมาตลอดสองปี ช่วงขณะนั้นความละอายใจที่ยากเกินควบคุมก็เข้าเกาะกุมหัวใจขององค์ชายจงวอน ความละอายใจที่ไม่อาจขุดเซยความตายขององค์ชายชินชองได้เลย

"ฮือ...ท่านพี่..."

แอ็ด...

เสียงเปิดประตูที่ดังขึ้นทำให้องค์ชายจงวอนรีบเช็ดน้ำตาและหันไปมอง องค์ชายควังแฮพี่ชายต่างมารดาที่กำลังเดินเข้ามา

องค์ชายควังแฮได้รับมอบหมายให้พากองกำลังไปจับไล่ทหารญี่ปุ่น พอได้รู้ข่าวก็คงจะรีบมาทันที

องค์ชายจงวอนรีบลุกขึ้นแล้วทำความเคารพ

องค์ชายควังแฮจึงมองป้ายจารึกชื่อผู้ตายอยู่ที่ใหญ่ก่อนจะหันไปหาองค์ชายจงวอน

"ข้าได้ยินมาว่าเจ้าอยู่เคียงข้างองค์ชายชินซองจนถึงวาระสุดท้าย เจ้าคงจะเสียใจมากสินะ"

"พะยะค่ะ องค์ชายรัชทายาท"

"เวลาอยู่กันสองคน จงเรียกข้าแบบเดิมเถอะนะ"

"ไม่ได้หรอกพะยะค่ะ"

รู้ทั้งรู้ว่านิสัยขององค์ชายจงวอนนั้นเป็นคนเถรตรง แต่ถึงอย่างนั้น องค์ชายควังแฮก็ยังแสดงสีหน้าผิดหวังออกมา แต่แล้วลู่ๆ พอนึกอะไรบางอย่างได้ องค์ชายควังแฮก็นั่งลงกับพื้นแล้วกวักมือเรียกให้องค์ชายจงวอนมานั่งลงข้างๆ

"ข้ามีเรื่องราวที่ไม่สามารถเล่าให้ใครฟังได้ เพราะหากใครฟังก็คงจะไม่ยอมเชื่อข้า"

คำพูดไม่คาดฝันขององค์ชายควังแฮทำให้องค์ชายจงวอนหันไปมอง

"แต่ข้าคิดว่าเจ้าจะเชื่อข้า เจ้าอยากฟังหรือไม่"

แล้วคืนนั้นองค์ชายจงวอนก็ได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับหญิงสาวนางหนึ่ง ที่หายตัวไปพร้อมกับสายลม และเรื่องราวของอาณาจักรหนึ่งที่เหนือจินตนาการ เต็มที่พี่ชายต่างมารดาของเขาคนนี้มีความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยดีกับ

48 พานพบฝ่าบาทในห้วงกาล เล่มพิเศษ

พระสนมอินบินท่านแม่ของเขา ทั้งสองจึงไม่ได้สนิทสนมกันนัก แต่แล้ว
เรื่องราวที่ได้ฟังนี้ก็เริ่มผูกสายสัมพันธ์ให้เขาทั้งสองเป็นหนึ่งเดียว

จากนั้นชื่อ 'คยองมิน' ก็ถูกสลักเอาไว้ในหัวใจขององค์ชายจองวอน
เป็นครั้งแรกโดยไม่รู้ตัว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)